X. évfolyam, 6. szám
1954 február 4.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

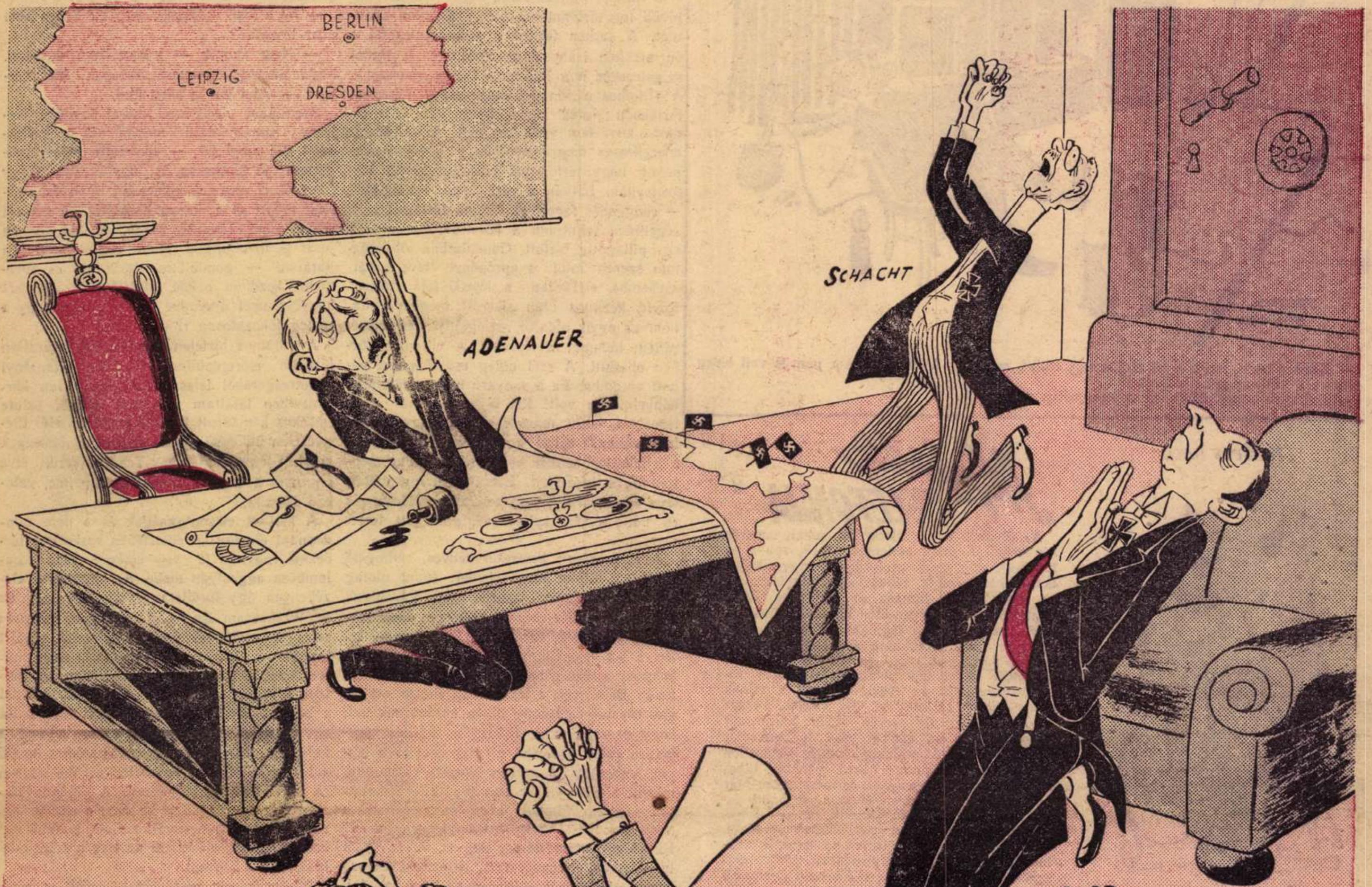
BERLIN
LEIPZIG
DRESDEN
ADENAUER
SCHACHT
KRUPP
FELVONULÁSI TERV
KESSELRING
OLLENHAUER
SZŰR-VASVÁRI

A berlini értekezlet idején

Adenauer: Add óh uram, hogy ne legyen megegyezés, ne legyen német egység és ne legyen béke...
Ollenhauer: Amen!

A jó beosztás diadala

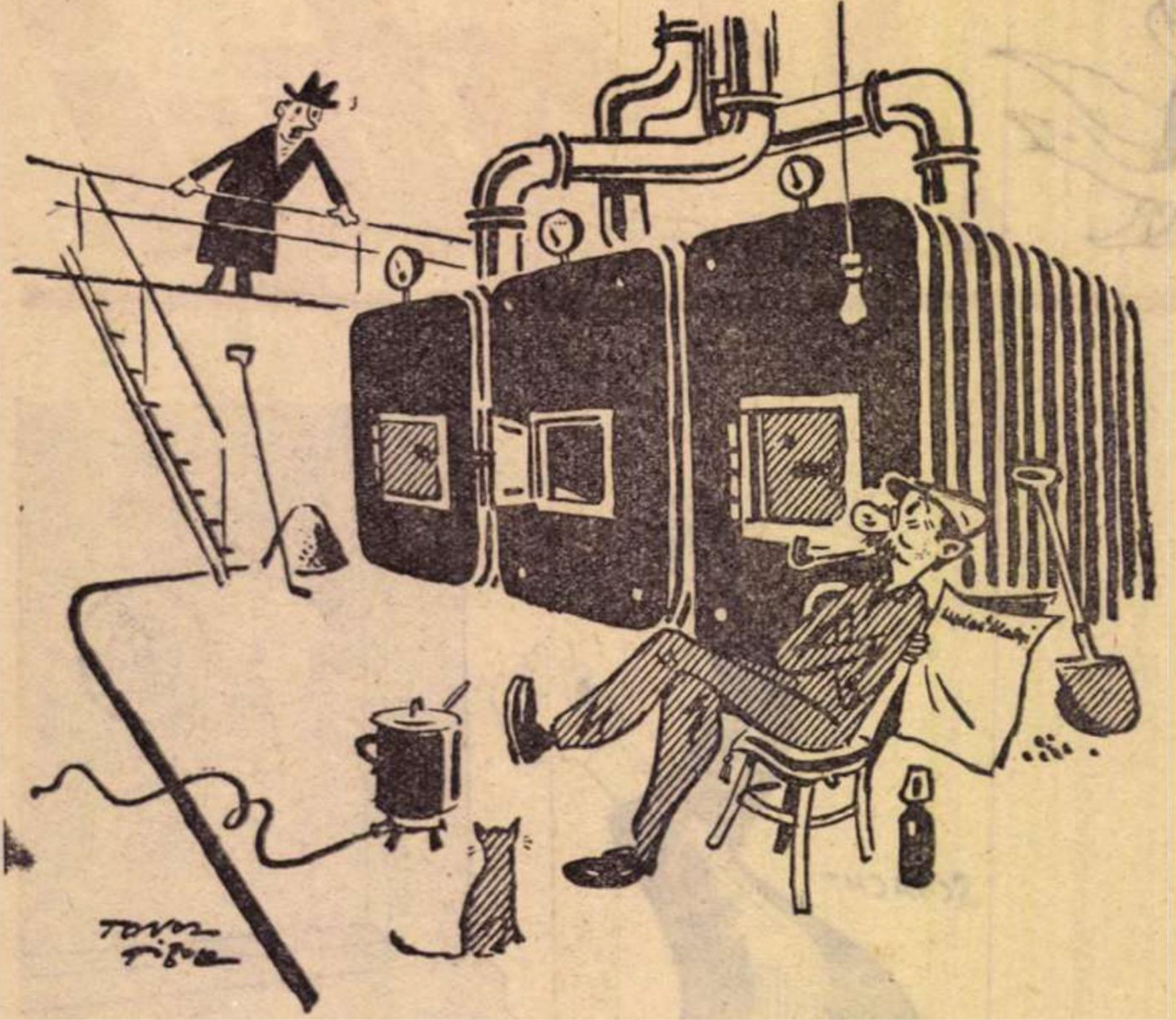

— Kovács bácsi, maga a tél elején úgy fűtött, mint egy Vulkán, amikor nem is volt hideg. Rossz a fűtőanyag-beosztása!
— Dehogyis rossz! Látja, most nyugodtan pipázhatok.

KÜLÖNÖS KALAND

Nyirkos köd ereszkedett a városra. A szűk kis utcácska, melyen a körút felé botorkáltam, szinte teljesen kihalt volt. Nagyritkán egy-egy árny suhant el a falak mentén, majd elnyelte őt is a köd. Borongós hangulat lett úrrá rajtam. Úgy éreztem, hogy valami rendkívüli fog történni ma velem. Elértem a körutat. A sarkon feltűnt a villamosmegálló s én arrafelé irányoztam lépteimet. A járdaszigetecskén már hatalmas tömeg szorongott. A villamos nemsokára megérkezett. Lépcsőin fürtökben lógtak az emberek. Azonnal öldöklő küzdelem vette kezdetét. A várakozók energikusan megrohamozták a zsúfolt perronokat, hogy térfogatuk számára helyet biztositsanak. Látván a vérszomjas vetélkedést, — csüggedés fogott el. Vajjon futja-e képességeimből feljutnom a kocsira? De ez csak egy pillanatig tartott. Gondolatban elbúcsúztam szeretteimtől s aprópénzt téve kabátzsebembe, elszántan a lépcső felé törtem. Rövid kézitusa után sikerült megkaparintanom az egyik oldalsó rézfogantyút és felpréseltem lábamat a lépcsőre. A villamos közben elindult. A szél hideg esőcsöppeket vágott arcomba. Ez a sanyarú helyzet fölöttébb kényelmetlen volt. Kis híján már-már elhatároztam, hogy maradékerőmet egy perron felé irányuló szilaj támadásba fektetem, de a lehallatszó szitkok és nyögések özöne megfontolásra késztetett. Ezalatt néhány vállalkozó szellemű esőcsepp bebújt a gallérom alá és üdítő érzést keltve, végigcsurgott testemen.

A zsivajgáson keresztül kedves, csilingelő női hang ütötte meg fülemet: (mint utólag kiderült, a kalauznő hangja volt). Fáradjunk a kocsi belsejébe, kérem! Odabenn még szabad ülőhelyek is vannak... És ekkor — talán a borongós hangulat, a köd, vagy a rokonszenves hang hatására bizarr ötletem támadt. Bemegyek a kocsi belsejébe és ott fogok utazni! Egyszerre olyan különösnek tűnt, hogy ez csak most, ifjúságom deléhez közeledvén jutott eszembe s idáig csupán a lépcső, valamint a perron létezett számomra, miként a többi ember számára. Ellenállhatatlan vágyam támadt, hogy megismerjem a kocsi belsejét. Ugyan, milyen lehet odabent? Kifürkészem, ha addig élek is. A felébredt kutatószomj megacélozta izmaimat és néhány jólirányzott ökölcsapás árán feljutottam a perronra. Itt váratlanul szívós ellenállásba ütköztem. Az acélmasszává préselődött tömeg, úgy látszott, megakadályozza merész tervem keresztülvitelét. De a szerencse segitségemre sietett. Egy kanyar lendületét ötletesen kihasználva, sikerült megkerülnöm két kosarat a hozzájuk tartozó asszonysággal együtt és a perron közepére játszottam magam körülbelül egymagasságban a kocsi belseje felé vezető ajtóval.

Többen felfigyeltek manipulációmra. Egy szélesvállú férfi fenyegetően rámszólt:

— Mi a fenét tolakszik annyira? Talán nem akar leszállni?

— Nem akarok — válaszoltam dacosan. Majd mintegy magyarázatképpen hozzátettem: — Odabenn le lehet ülni.

Szavaimat csodálkozó moraj fogadta. Néhány rosszindulatú megjegyzés is hallatszott. Ez megőrült, — mondotta valaki mögöttem jó hangosan és úgy éreztem, hogy hátulról el akarnak gáncsolni. Düh és gyűlölet fogott el a perron szűklátókörű maradi utasai iránt. Útamba álltok, ostobák, de én juszt is továbbjutok. Ha ti rúgtok, majd én harapok — gondoltam elszántan, és furakodni kezdtem befelé. Motollaként járó két könyökömmel örvendve tapasztaltam, hogy a tömeg fokozatosan ritkább lesz.

A villamos hirtelen megállt. A váratlan lökéstől előrerepültem s midőn pillanatnyi kábultságomból feleszméltem, szokatlan környezetben találtam magamat. Békés, szinte idillikus kép tárult bámuló szemeim elé. Elégedetten üldögélő utasok és szabad ülőhelyek meghitt egymásutánja. Tehát sikerült élve eljutnom a kocsi belsejébe, amely íme, valóban létezik.

A kiállott viszontagságok és a nem mindennapi élmény következtében roskadozó térdekkel rogytam le egy újságot olvasó galambősz aggastyán mellé. Az aggastyán előzékenyen úgy forditotta az újságot, hogy én is olvashassam. Én — az ő újságját! Micsoda szív! A csilingelő hangú kalauznő odajött hozzám és kedvesen érdeklődött, hogy milyen jegyet szeretnék váltani. Vonalat kértem, s kezem reflexszerű sunyi mozdulattal a belső zsebem felé kapott, ahol reggel óta egy lilahasú 100 forintos várta kajánul a Felváltót. Ekkor jámbor útitársaimra, majd a kalauznő rózsás, gyanutlan arcába néztem és elpirultam a szégyentől. A jóságos környezet hatása legyőzte bennem a sátánt. Kezem feleúton irányt változtatott, s kabátzsebembe nyúlva, elővettem az erre a célra odakészített 50 fillérest.

Midőn három megállóval később az elválás fájdalmától könnyezve leszálltam, a tovarobogó villamoskocsi párás ablaka mögül mintha az aggastyán reszkető kezei intettek volna szelid búcsút felém... De lehet, hogy csak képzelődtem.

Dalmáth Ferenc

Kedves hecc

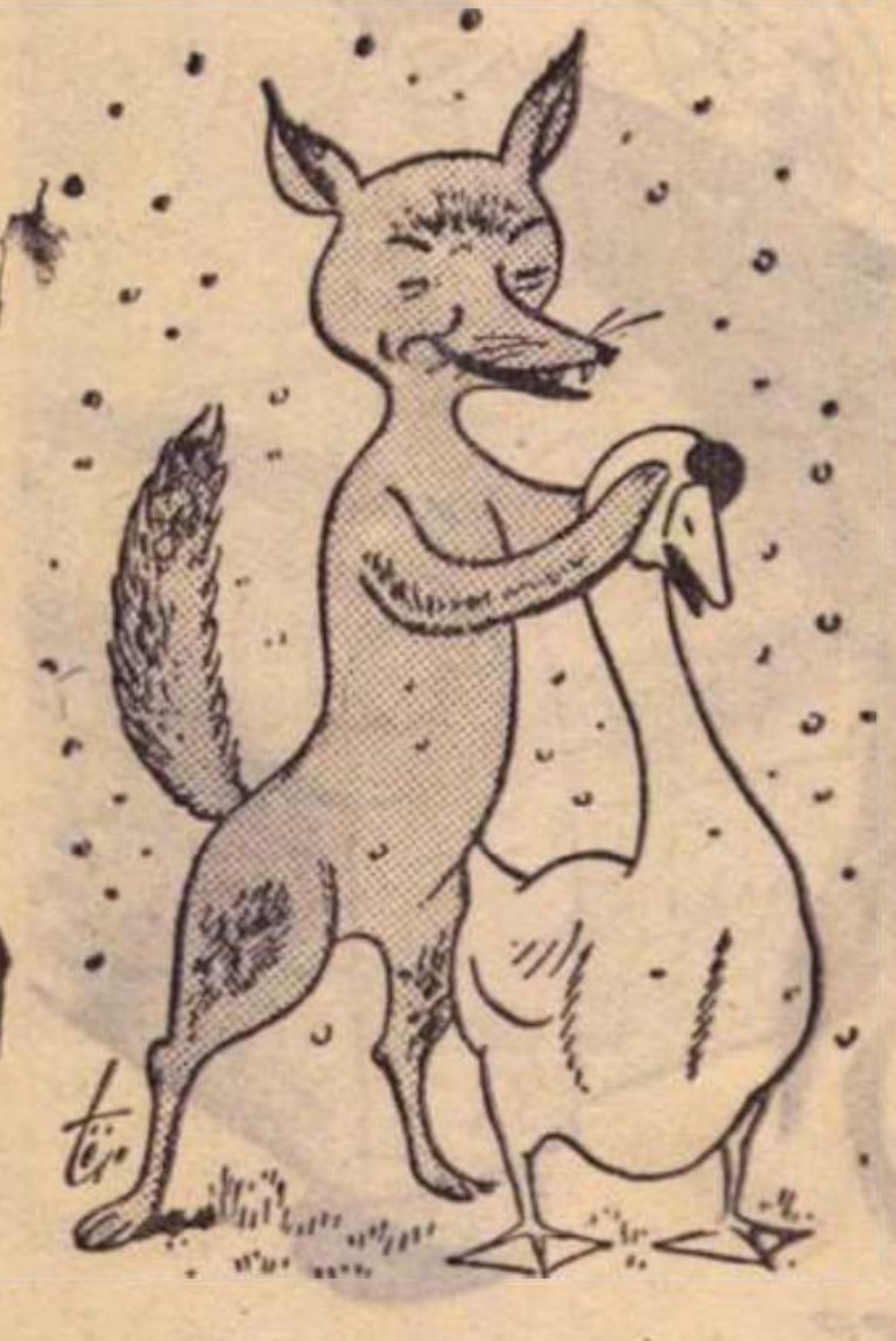

— Na ki vagyok?

Egy a sok közül

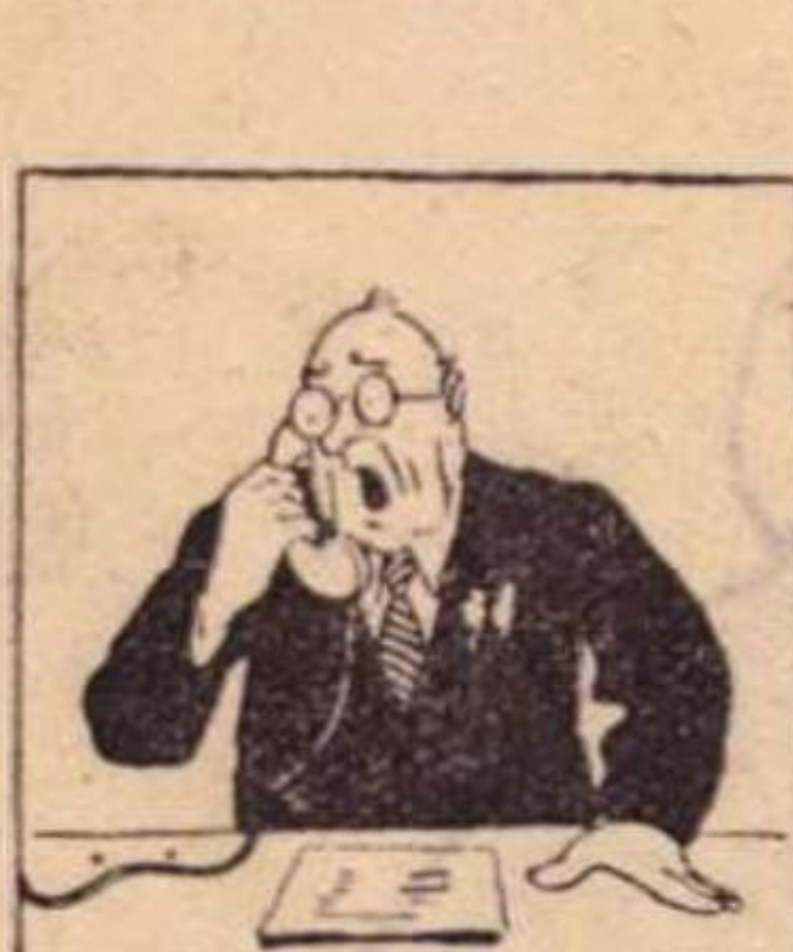

Amikor kérnek tőle: Addig nem írom alá, amíg nem szignálta a főosztályvezető, az igazgató, az ügyintéző, az übé és a főmérnök.

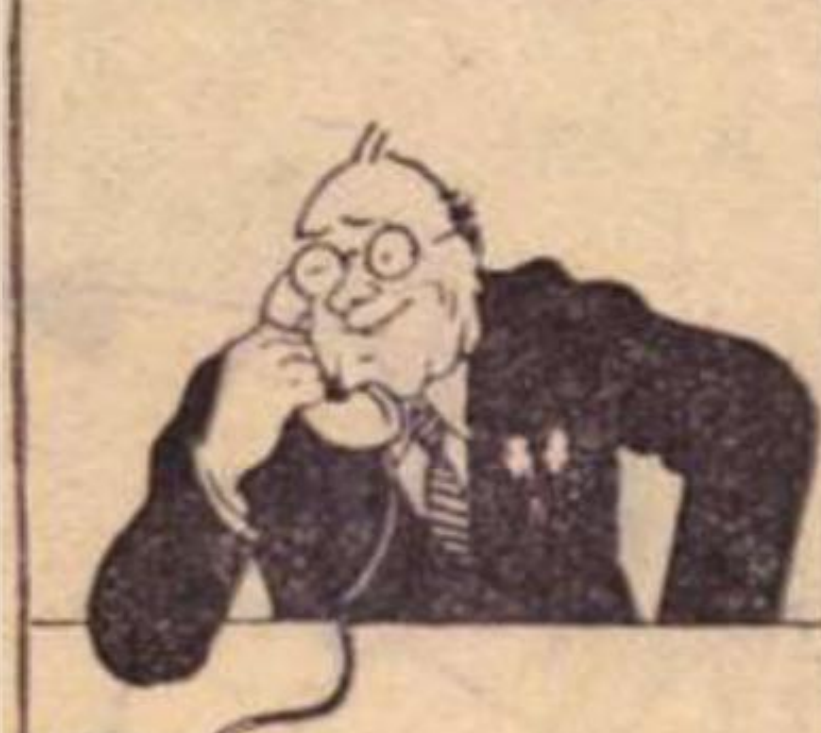

Amikor ő kér: Remélem öregem, nem akarod aláiratni a főosztályvezetővel, az igazgatóval, az ügyintézővel az übével és a főmérnökkel?

Alpárék TELEFONJA *

Az olvasók közül bizonyára sokan ismerik Alpárékat. Kedves, kellemes népek, sok a jó barátjuk, akik gyakran fordulnak ügyes-bajos dolgaikban a bölcs, tapasztalt Alpárékhoz. Jó az ilyen biztos támasz az élet viharaiban. Csak telefonon négyen-öten hívják őket esténként, ünnepnapokon legalább kétszerannyian. És ezek csak azok, akik a mi telefonunkon keresik Alpárékat.

Eleinte ügyet sem vetettünk a tévesen hívók áradatában az Alpár-rajongókra. Csak akkor tűntek fel, amikor egy kedves, középkorú női hang tíz percen belül háromszor csöngetett ki az ágyból, ahol influenzámat gyógyítgattam. A behízelgő hangú ismeretlen mindhárom alkalommal arra próbált rábeszélni, hogy Alpár vagyok és megvallom, már csaknem beadtam a derekamat. A bájos ismeretlen lehetetlennek tartotta, hogy ő háromszor is ugyanazt a rossz számot tárcsázta. Ezekután az asszony is, én is egymás számát vizsgáltuk. Az enyém szép, alliterációs szám: 429—480, az Alpáréké bizony gyengébb hangzású: 429—580. Ezenközben annyira összebarátkoztunk a kedves asszonnyal, hogy megbeszéltük, a legközelebbi telefonhívásra csak öt búgás után jelentkezem. Öt után el is némult a telefon, szóval ő volt, a kedves fülbemászó hangú Alpár-ismerős. Azóta az Alpár-klikk naponta hív bennünket. Kislányom már így jelentkezik a telefonban: „Nem Alpár lakás. Ki beszél ott?" Persze Alpárékra nem lehet haragudni, szint hoztak az életünkbe. Anyósom multkor összetegeződött egy fiatal férfival, míg elérte, hogy letegye a kagylót

Szilveszterkor külön Alpár-ügyeletet állítottunk fel. A telefonos minden bevezetés nélkül bocsánatot kért a hívótól, hogy ma sem vagyunk Alpárék és ismeretlenül boldog új évet kívánt mind a magunk, mind Alpárék nevében. Mikor tetőfokra hágott a hangulat, gondoltam, egyszer felhívjuk mi Alpárékat. Hiába tárcsáztam a 429—580-at, állandóan mással beszélt. Végre rájöttem, hogy a készülék erre a számra bennünket kapcsol, már. pedig mi, ha felemeltük a hallgatót, mással beszélünk. Már-már azt hittem, hogy két párhuzamos vagyunk és csak a végtelenben találkozhatunk, mikor a bor hatására jó ötletem támadt. Saját számomat hívtam, a 429—480-at, mire Alpárék azonnal jelentkeztek.

— Buék — mondtam.

— Ki kíván nekünk boldog új évet? — kérdezte Alpár.

— Tessék csak várni, mindjárt felolvasom. Szóval Szeremleyék, a Vámos-család, Müntye Pista, a két Rottenberg, Szüpők Margit, a Rebegh-familia és valami Steiner vagy Steinitz. Azonkívül csekélységem, akinek telefonja megszólalásig hasonlít az önére.

Megjegyzem, telefonkészülékünk rosszul bírja az Alpár-ügyet. Mintha búskomor lenne, mióta megtudta, hogy hasonmása él a városban. Már alig lehet a hangját hallani. Elnézést kérünk az Alpár Barátok Szövetségétől, ha nem mindig jelentkezünk, kizárólag ez az oka.

— per — jos

---

*Az alábbi írásban szereplő telefonszámok költöttek, így tárcsázásukkal kár foglalkozni. A történet telefonszámai illetékes hatóságok részére a szerkesztőségben rendelkezésre állanak.

A KÉT PÁRTFOGÓ

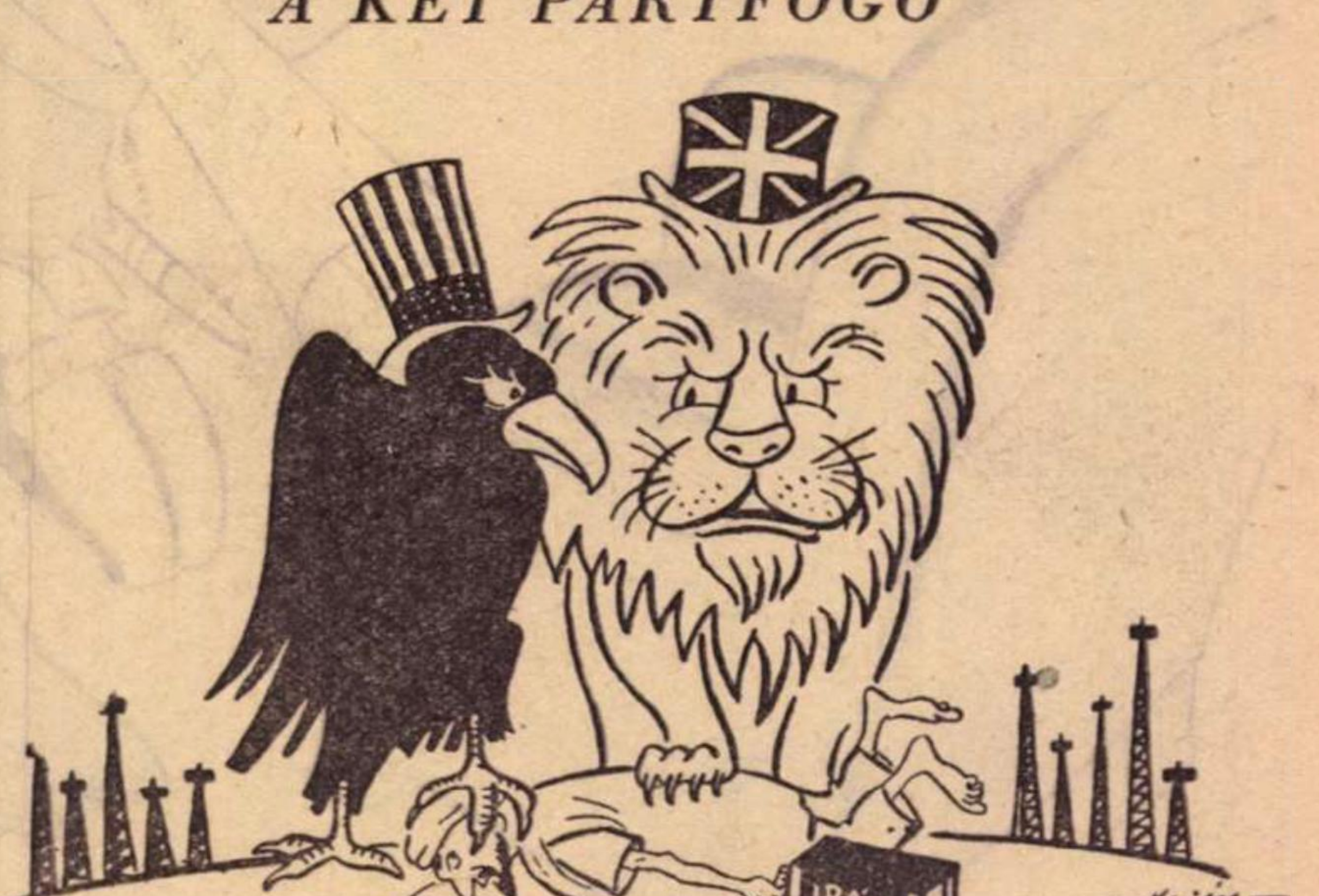

akik egyformán szeretik az iráni népet.

TÖRTÉNET EGY TIZESRŐL

Ritka megtiszteltetés érte Zefir Jánost, a „Vajmiért?" szerény dolgozóját. Letenye Elemér, a vállalat hatalmas igazgatója, a bálvány, a kiskirály, kölcsönkért tőle egy tizest. Ez a művelet korántsem úgy zajlott le, hogy Letenye zavartan félrevonta Zefirt és dadogva előadta:

— Ne haragudjék Zefir kartárs, összejöttek a dolgok, nem tudna kölcsönadni egy tizest? A tizenhatodiki gázsiból becsületszavamra megadom, de ha akarja adok egy írást Ilonkához, levonhatja a borítékból.

Egészen másképpen történt a nagy pénzügyi művelet.

A kultúrgárda farsangi estélyén általános csodálkozásra Letenye is megjelent, azaz hogy megmutatta magát néhány percre. Több kézfogást osztott szét, majd a büffébe vonult, ahol szendvicseket és minyonokat fogyasztott. Amikor fizetésre került a sor, hanyagul átnyujtott egy százast. A büffélány nem tudott visszaadni. Erre az igazgató hanyagul a környezetéhez fordult. (Mint láthatjuk mindent hanyagul csinált.)

— Tud valaki váltani egy százast? — kérdezte.

Mindenki mentegetőzött. Micsoda pech, egyszer lehetne a főnöknek egy kis szívességet tenni és pont akkor nincs apró.

— Akkor kérnék kölcsön egy tizest! — szólt Letenye.

A mágnes nem vonzza úgy a vasat, mint egy Főnök kérő szava a tizeseket. A körülötte állók egyszerre nyúltak tárcájukhoz, zsebükhöz. Akadt olyan is, akinél nem volt tizes, elrohant kölcsönkérni, abban a balga feltevésben, hogy ilyen handicap-pel lehet, versenyt nyerni. Zefir szintén meglobogtatta a maga tizesét, félárbocra engedte, mint egy gyászoló zászlót. Ez a bankó olyan közel volt az igazgatóhoz, hogy szinte súrolta a kezét. Utána nyúlt, — természetesen hanyagul, — és tréfásan mondotta:

— Köszönöm, elsején megadom.

A főnök elméssége óriási derültséget váltott ki. Mindenki irigykedve bámult Zefirre, a szerencse fiára, aki a hitelezője lett a hatalmasságnak. És valljuk be, Zefir ezután emeltebb fővel járt-kelt a „Vajmiért?" zeg-zugos folyosóin. Megilletődötten gondolt arra, hogy ő is egyik részvényese, annak a hatalmasságnak, amit úgy hívnak, hogy Igazgató. Amikor elsuhant mellette Letenye elfüggönyözött autója, Zefir rejtelmesen mosolygott. Az is előfordult, hogy magában beszélt.

— Ti, akik csodáljátok ezt a meseautót, nem is sejtitek, hogy a bennülő irigyelt férfiú, már három hete jön nekem egy tizessel.

Mert bizony már három hét pergett le az emlékezetes kölcsönkérés óta és Letenye még mindig nem adta vissza a tizest. Oh ne tessék rosszra gondolni, fel váltotta ő már azóta a százast, de hát az olyan csekélység, mint egy tizes, könnyen kimegy a nagy számokban gondolkozó emberek fejéből. Zefir már kezdett aggódni a tizesért. Mindenre gondolt csak arra nem, hogy emlékeztesse a főnököt erre az adósságra. De a probléma nem hagyta nyugodni. Sokszor megvitatta Bokorral, az anyagbeszerzővel, aki agyafúrt ember hírében állott. Bokor vésztjósló hangon szegezte le a véleményét:

— Nem kérheted tőle, mert az sértés. De nem is ajándékozhatsz neki egy tizest, mert ez még nagyobb sértés. Tehát nincs más teendő, mint hogy finom formában juttasd eszébe az adósságot.

Zefirnek ritkán volt alkalma ahhoz, hogy bármilyen formában is eszmecserét folytasson az igazgatóval. De a jósors ezúttal sem hagyta el: egy apró ügyben az igazgató magához hivatta. Zefir igyekezett hipnotizálni a főnökét. Beszélgetés közben ilyeneket ejtett el: „Tiz-tában vagyok vele!" Világos ez mint a tiz-parancsolat. „Tiz perc munka az egész! Tiz!" És egyszerre vakmerően odaharsogta:

— Én tudom hogy mivel tartozom igazgató kartársnak!

És ekkor ... úgy látszott, csoda történt. Letenye először a fejéhez kapott, aztán a zsebéhez. Kivett néhány gyűrött bankjegyet és egy zöld papirost.

— Most jut eszembe, hogy elfelejtettem befizetni az operabérletet ma van az előadás, a feleségem megöl! Legyen olyan kedves Zefir kartárs, ha lemegy, fizesse be a postán. Mennyi is az, negyvenhat!?

Keresgélt a zsebében, aztán átnyujtott négy darab tizest.

— Nincs nálam pénz, ugyan rakjon hozzá még hat forintot. Elsején megadom ...

(stella)

Így aztán baj lesz az önköltséggel

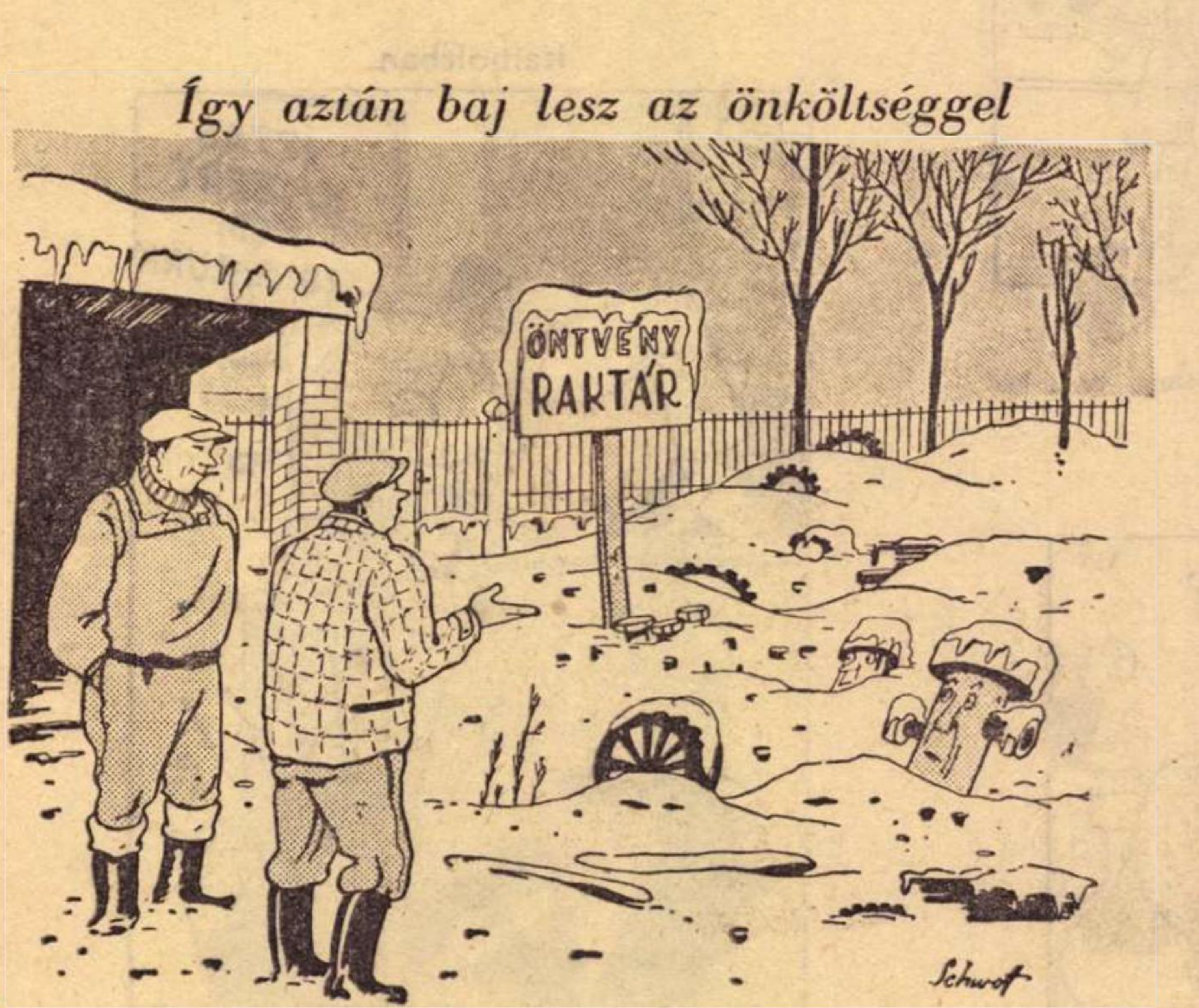

— Ne keresgéljünk, az idő pénz, inkább rendeljük meg újra!

EZ ÍGY VAN

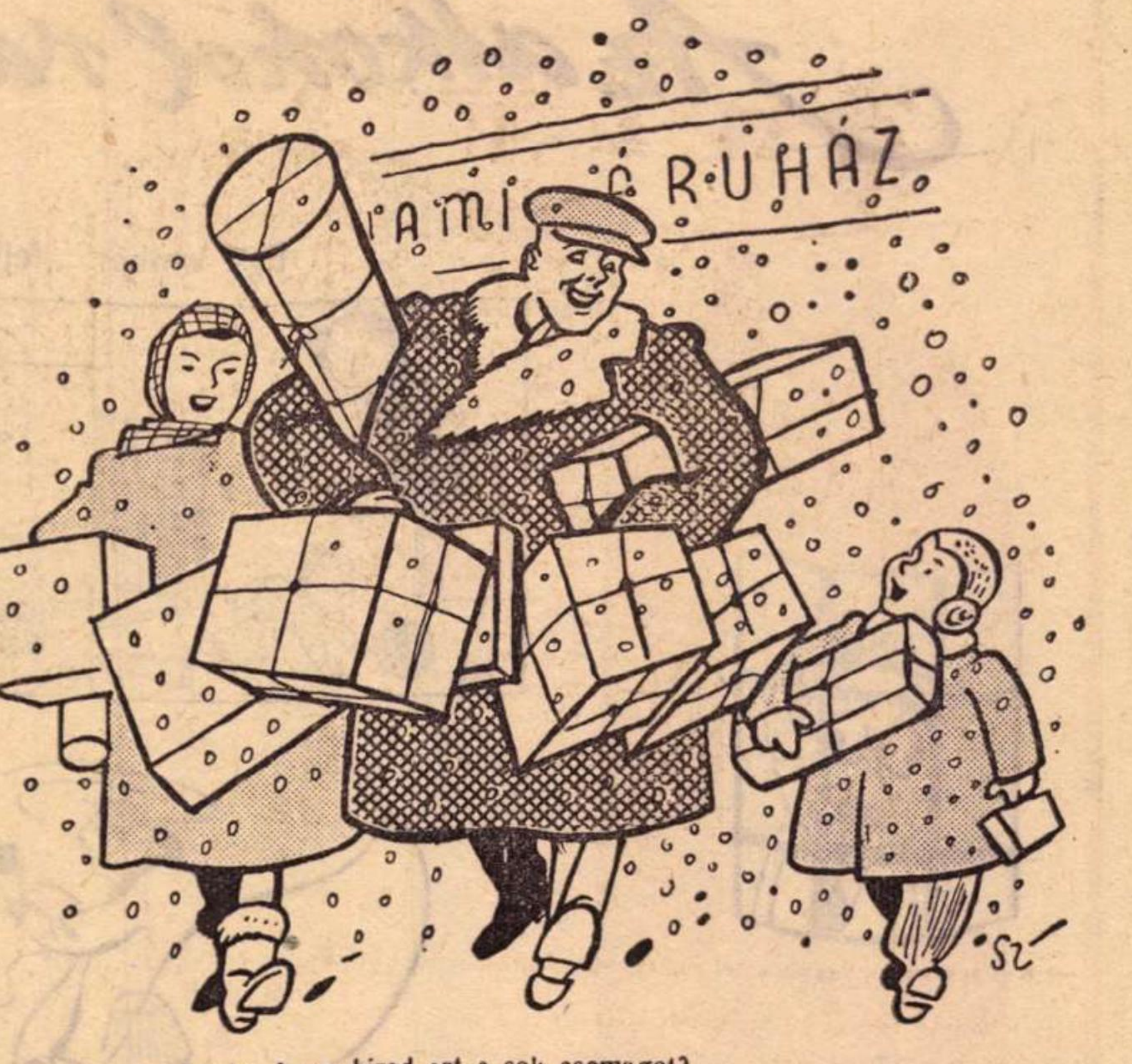

— Apuka, hogy bírod azt a sok csomagot?
— Úgy fiacskám, hogy megnövekedett a vásárlóerőm ...

Babonás Borcsa rémes kalandja

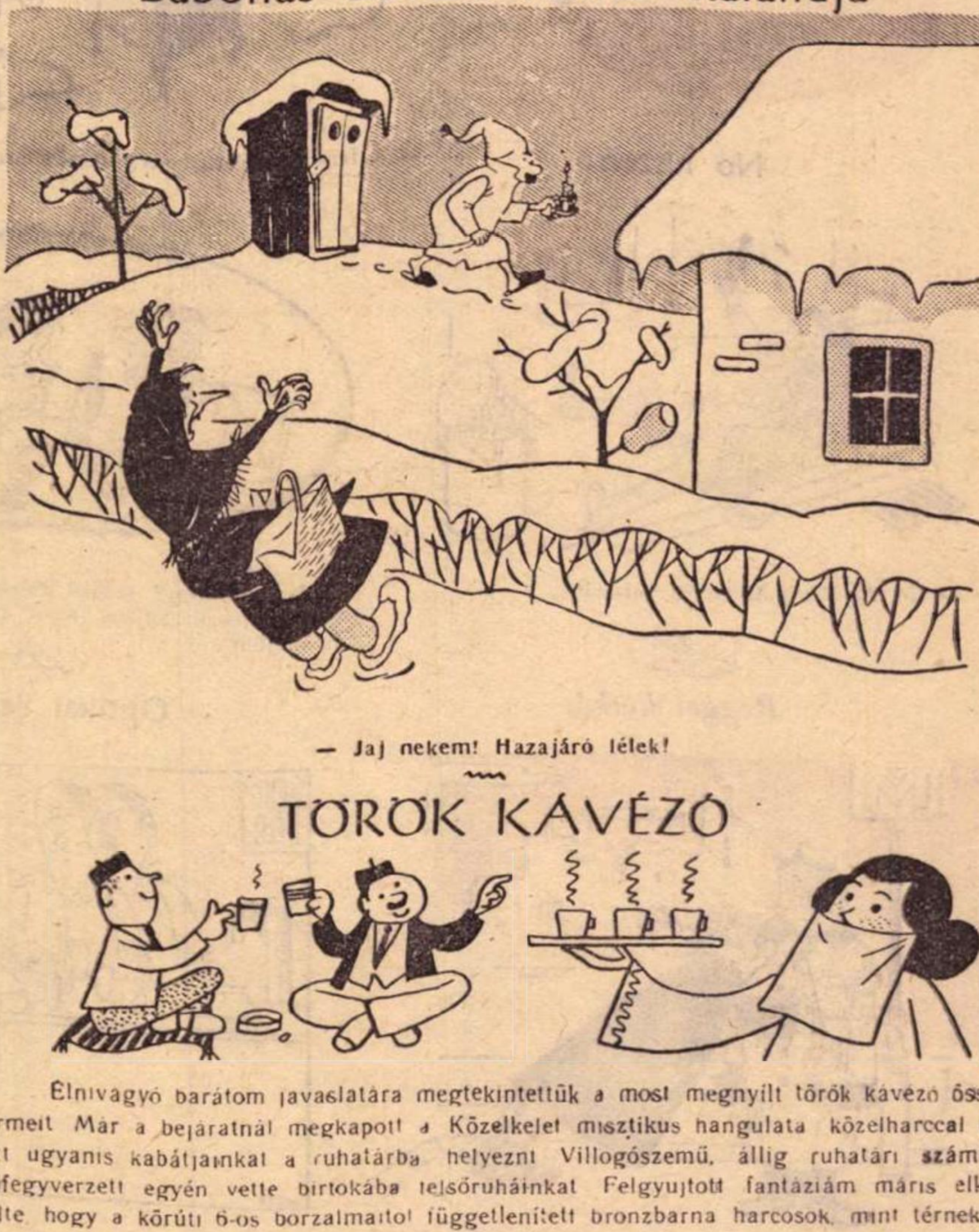

— Jaj nekem! Hazajáró lélek!

TÖRÖK KÁVÉZÓ

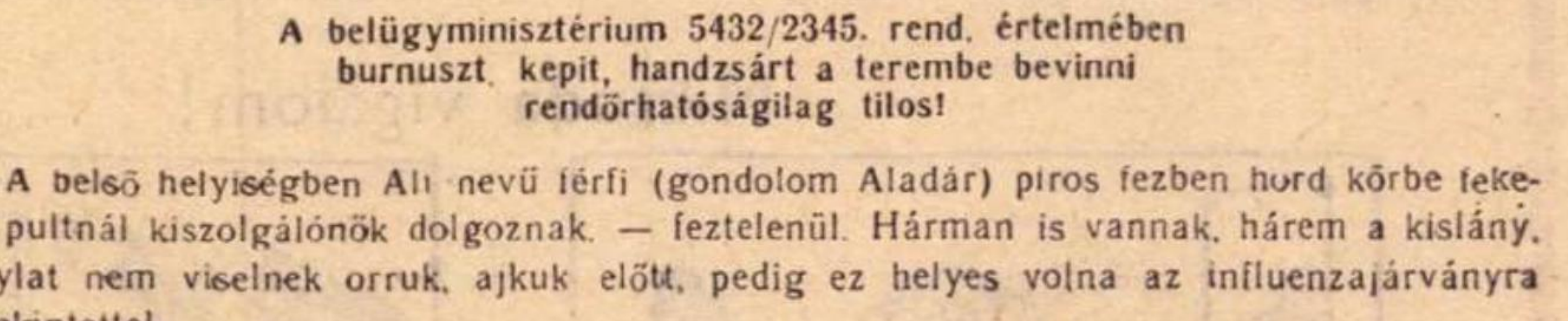

Élnivágyó barátom javaslatára megtekintettük a most megnyílt török kávézó összes termeit. Már a bejáratnál megkapott a Közelkelet misztikus hangulata, közelharccal kellett ugyanis kabátjainkat a ruhatárba helyezni. Villogószemű, állig ruhatári számmal felfegyverzett egyén vette birtokába felsőruháinkat. Felgyujtott fantáziám máris elképzelte, hogy a körúti 6-os borzalmaitól függetlenített bronzbarna harcosok, mint térnek be ide, tevéiket bekötik a ruhatárba, majd pillantásuk — mely acélos, mint a damaszkuszi penge — egy táblára téved, hol ezt olvassák:

A belügyminisztérium 5432/2345. rend. értelmében
burnuszt, kepit, handzsárt a terembe bevinni
rendőrhatóságilag tilos!

A belső helyiségben Ali nevű férfi (gondolom Aladár) piros fezben hord körbe feketét. A pultnál kiszolgálónők dolgoznak, — feztelenül. Hárman is vannak, hárem a kislány, de fátylat nem viselnek orruk, ajkuk előtt, pedig ez helyes volna az influenzajárványra való tekintettel.

A magasból rejtett helyről, zene szól halkan. Ravel boleróját és más török népi zenét játszanak, amire ötórai hastáncot lehet járni. A falakon Korán-idézetek motívumai: Ki korán kel, aranyat lel. Ezt a barátom, aki valamicskét tud franciául, fordította le hevenyészve. A törökös módra készült kávé különben kitűnő, zaccából bárki jósoltathat magának egy arravetődő vajákos dervissel.

Jobbra tőlünk két nő tárgyalt valamit izgatottan. A helyiség levegőjéhez híven ilyen szófoszlányokat kaptunk el: Allah, Ella, Gül Baba ... Aztán kiderült, hogy a délelőtti krumplibevásárlást beszélték meg ...

Éppen távozni készültünk, amikor egy közlekedési rendőrre lettem figyelmes, aki nagy élvezettel szürcsölte feketéjét. — Na, itt törzsvendég leszek! — jelentette ki. Nem csodálkoztunk. A rendőr ugyanis az EMKE teraszán egy esztendőn át volt — „müezzin".

Tardos Péter

Az alkohol rabjai

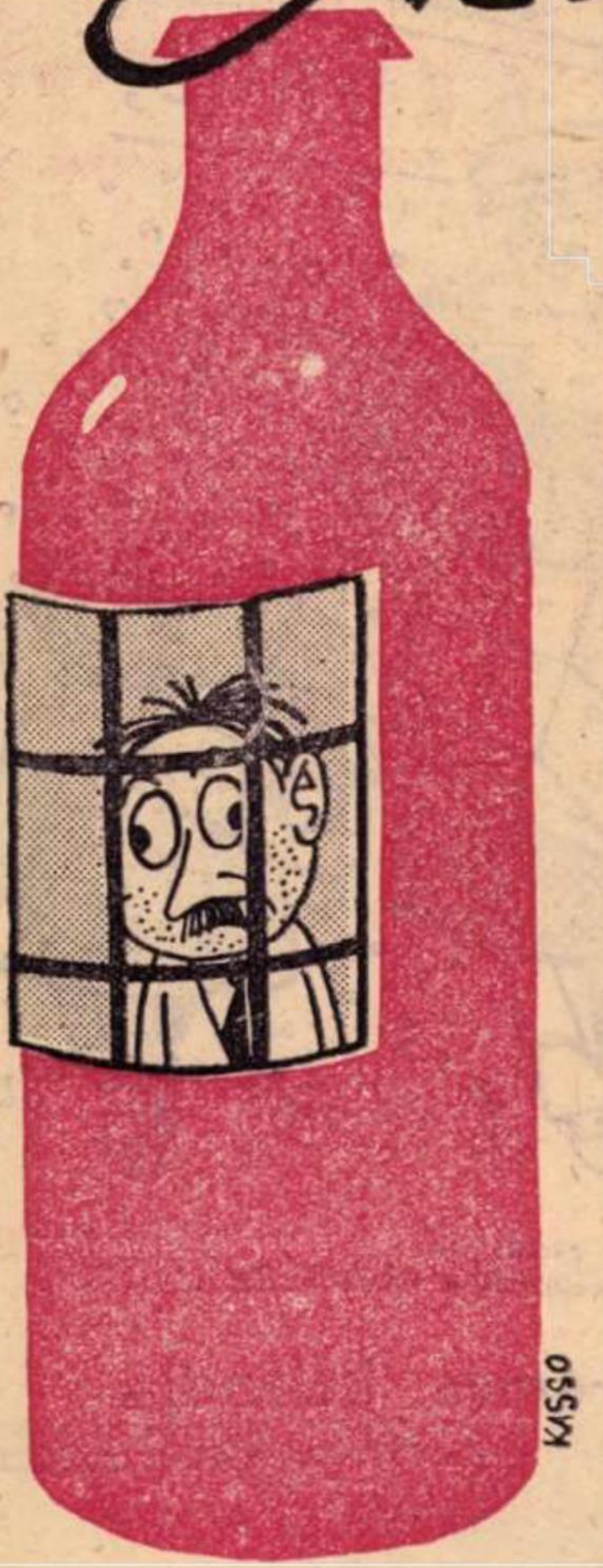

Egy ember „fejlődése"

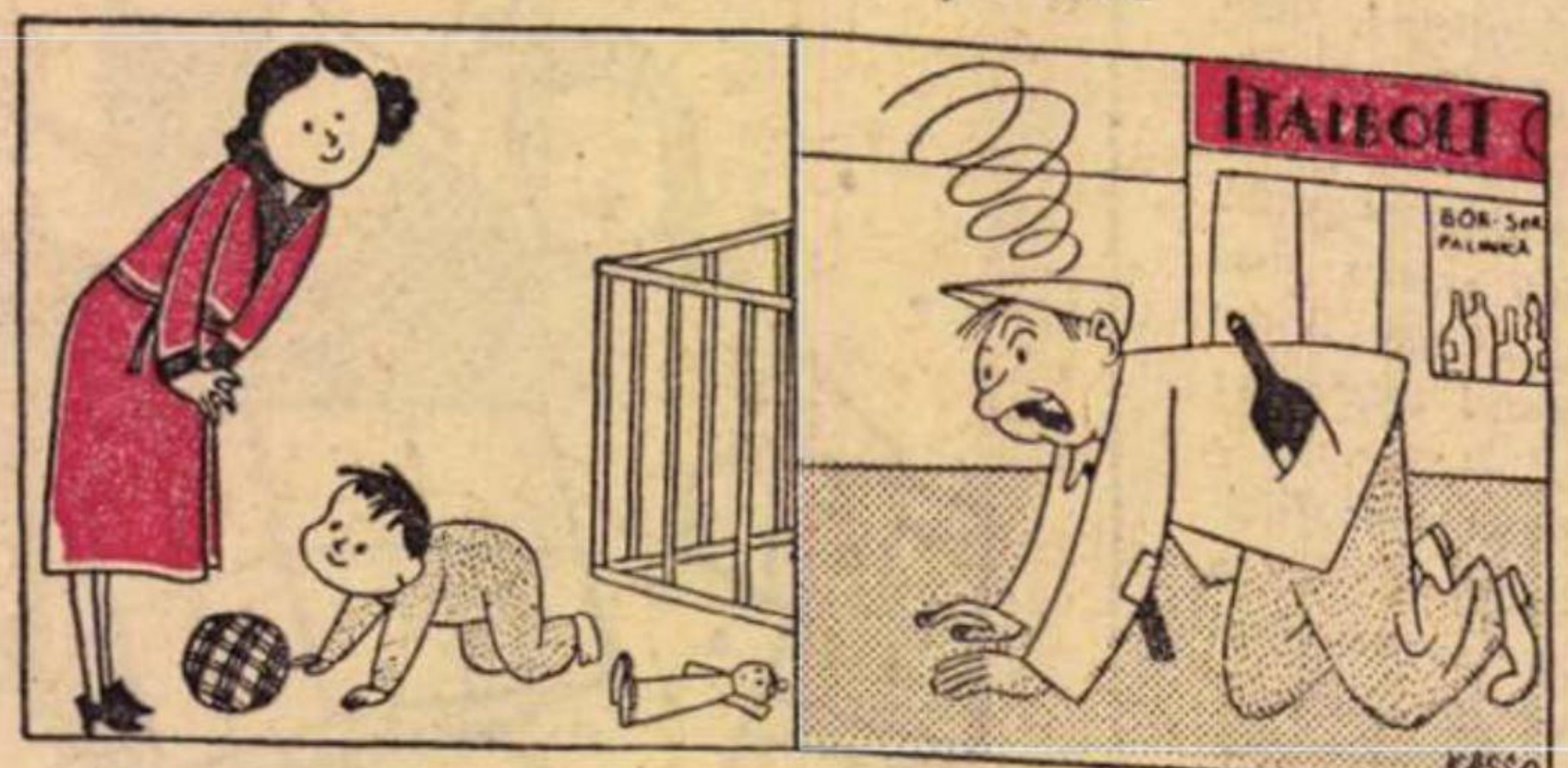

Reggel, egy kávézóban

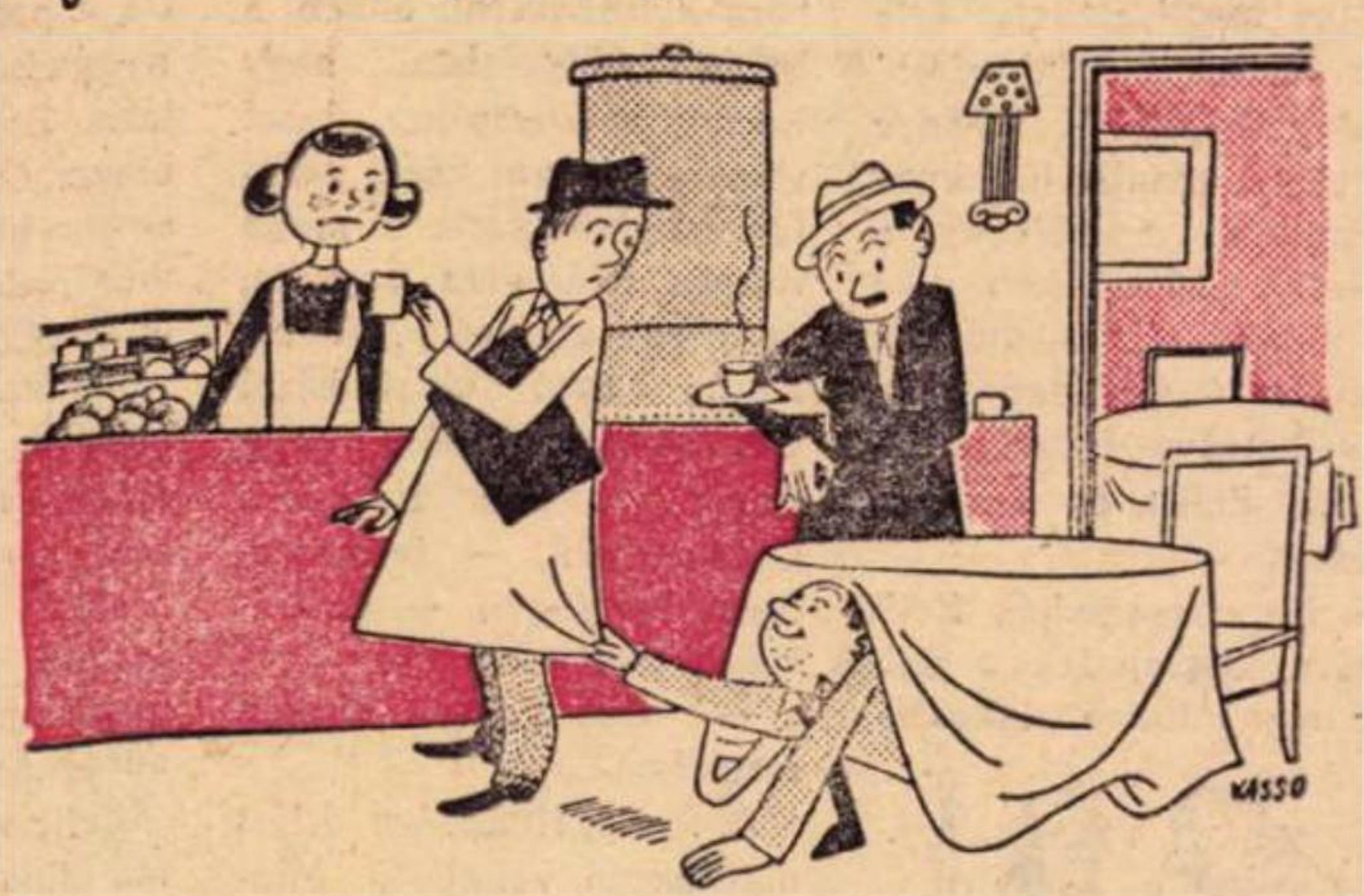

— Bo... bocsánat... erre van a Mes... a Mester-utca??

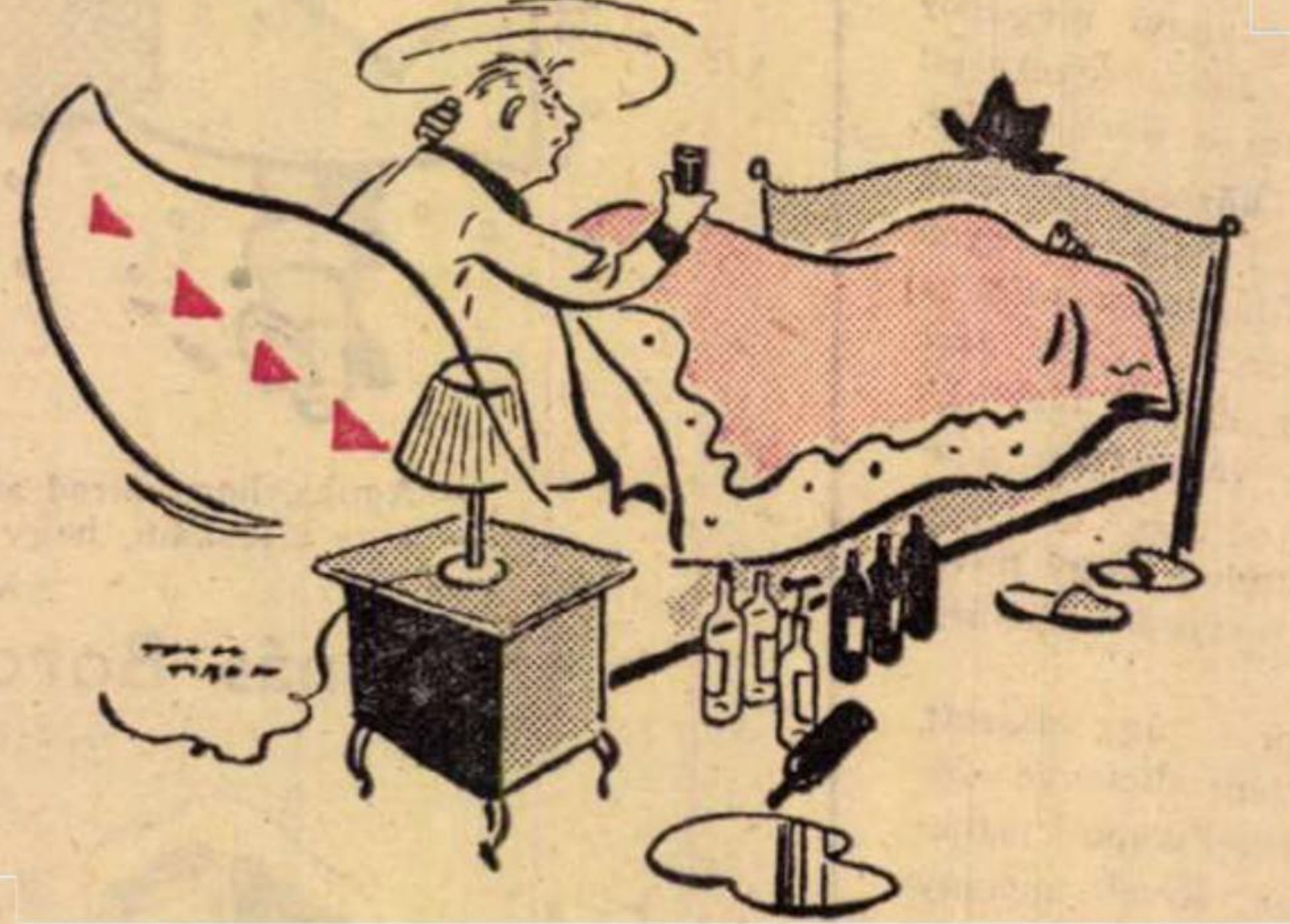

— A fene egye meg! Még mindig csak egyet látok!

ÉJFÉL UTÁN ÓRA KETTŐ

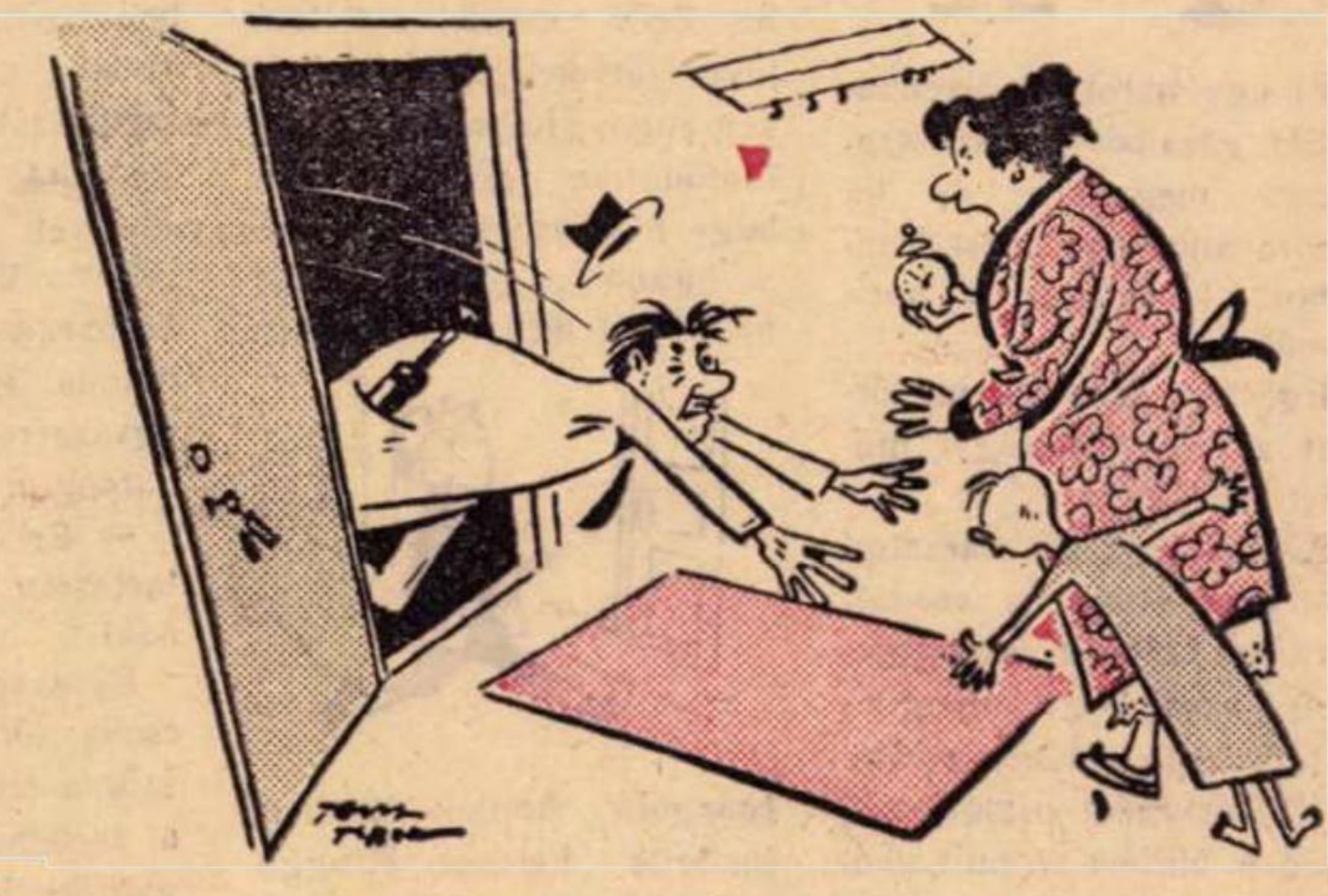

— Szegény Lajoskám! Ilyen sokáig tartott az értekezlet?

No hiszen!

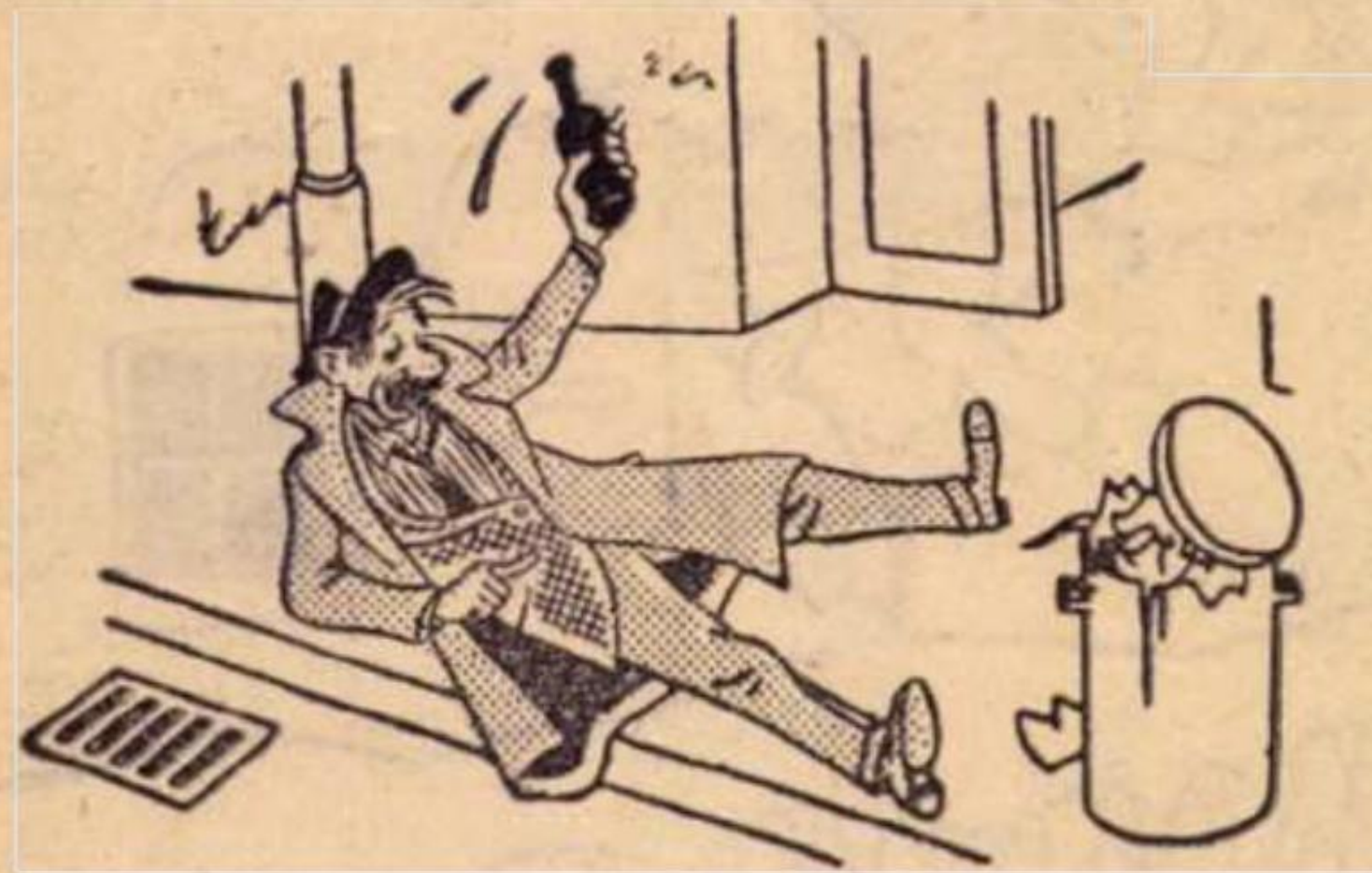

— Én vagyok a teremtés koronája...

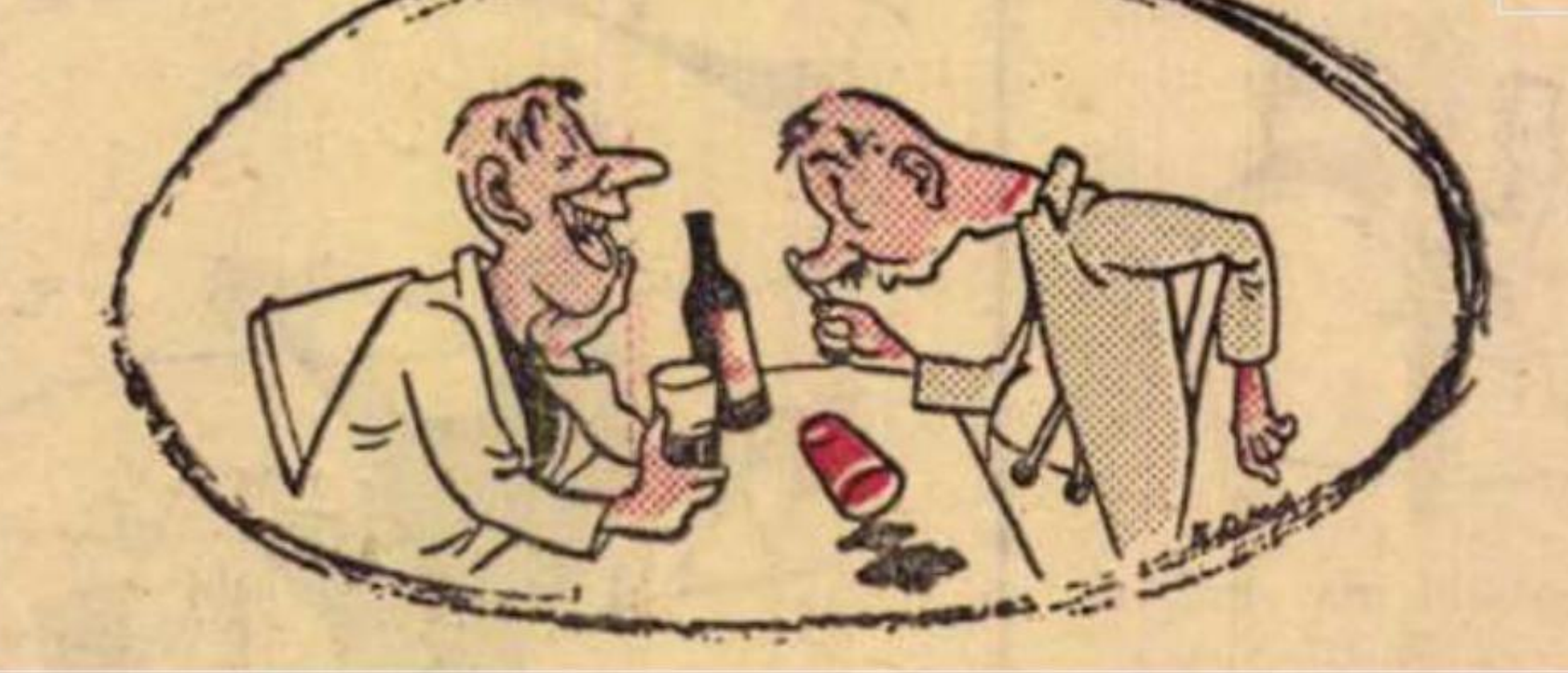

— Hogy mennyit szabad innom, azt én mindig tudtam pontosan. Sajnos, most annyit ittam, hogy elfelejtettem...

Rossz káderpolitika, avagy: hogy fog ez kidobni?

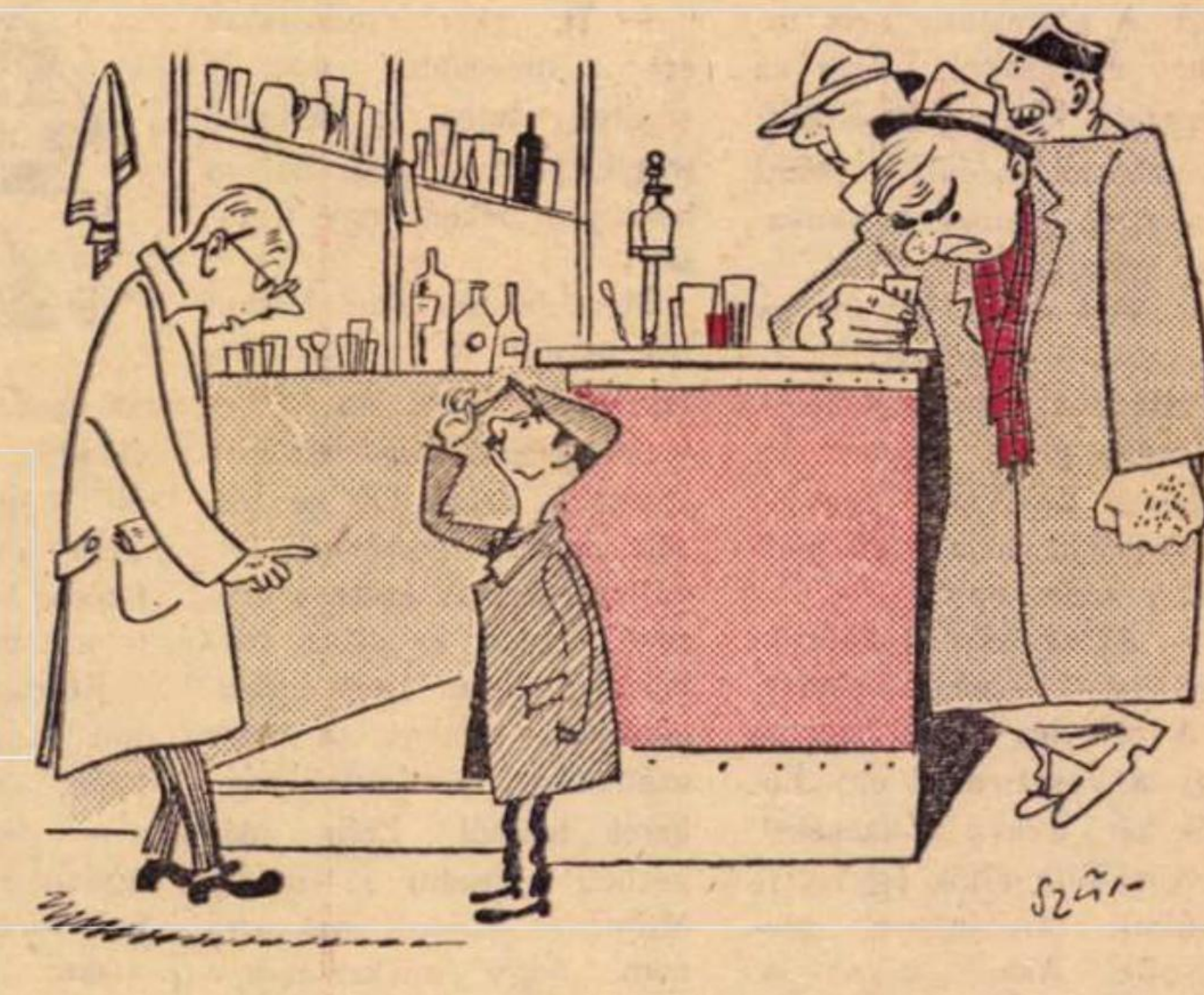

Üzletvezető: Magát küldték csaposnak?

Reggel hétkor

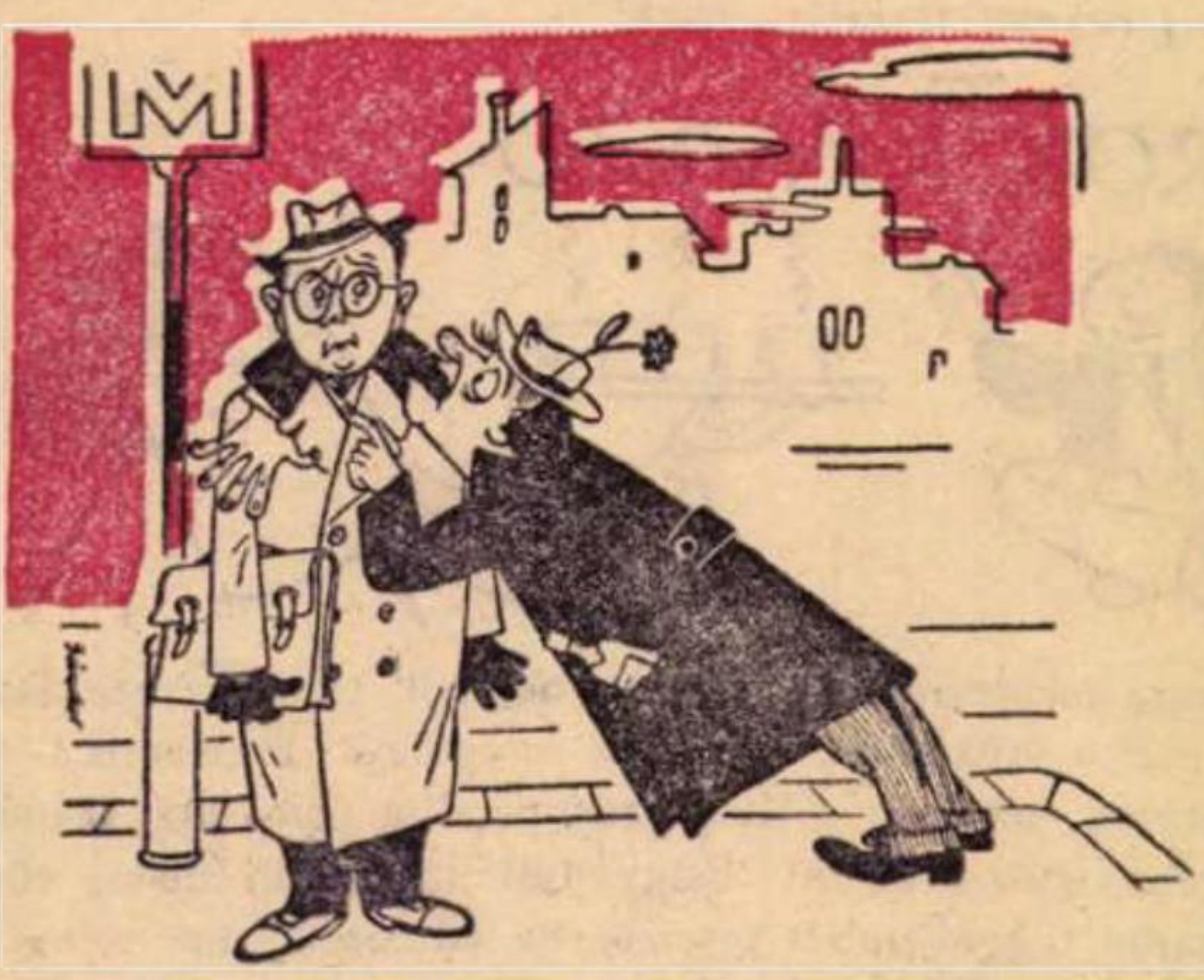

— Mi... mi... micsoda? Maga nem akarja meghallgatni egy kultúrember véleményét?

Optikai rejtély

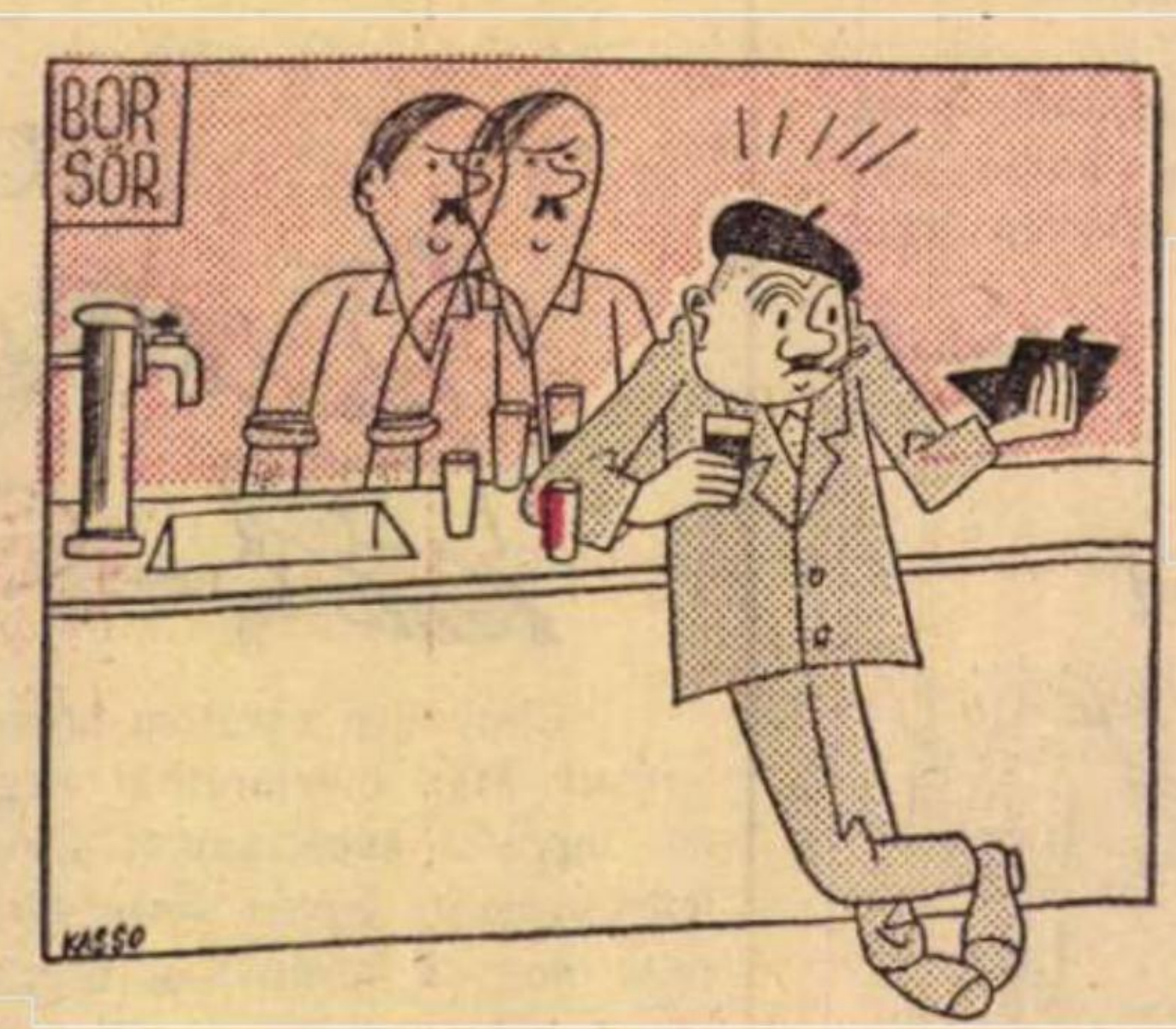

— Érdekes... a csapost duplán látom, de a két huszasomból egyet sem látok...

Italboltban

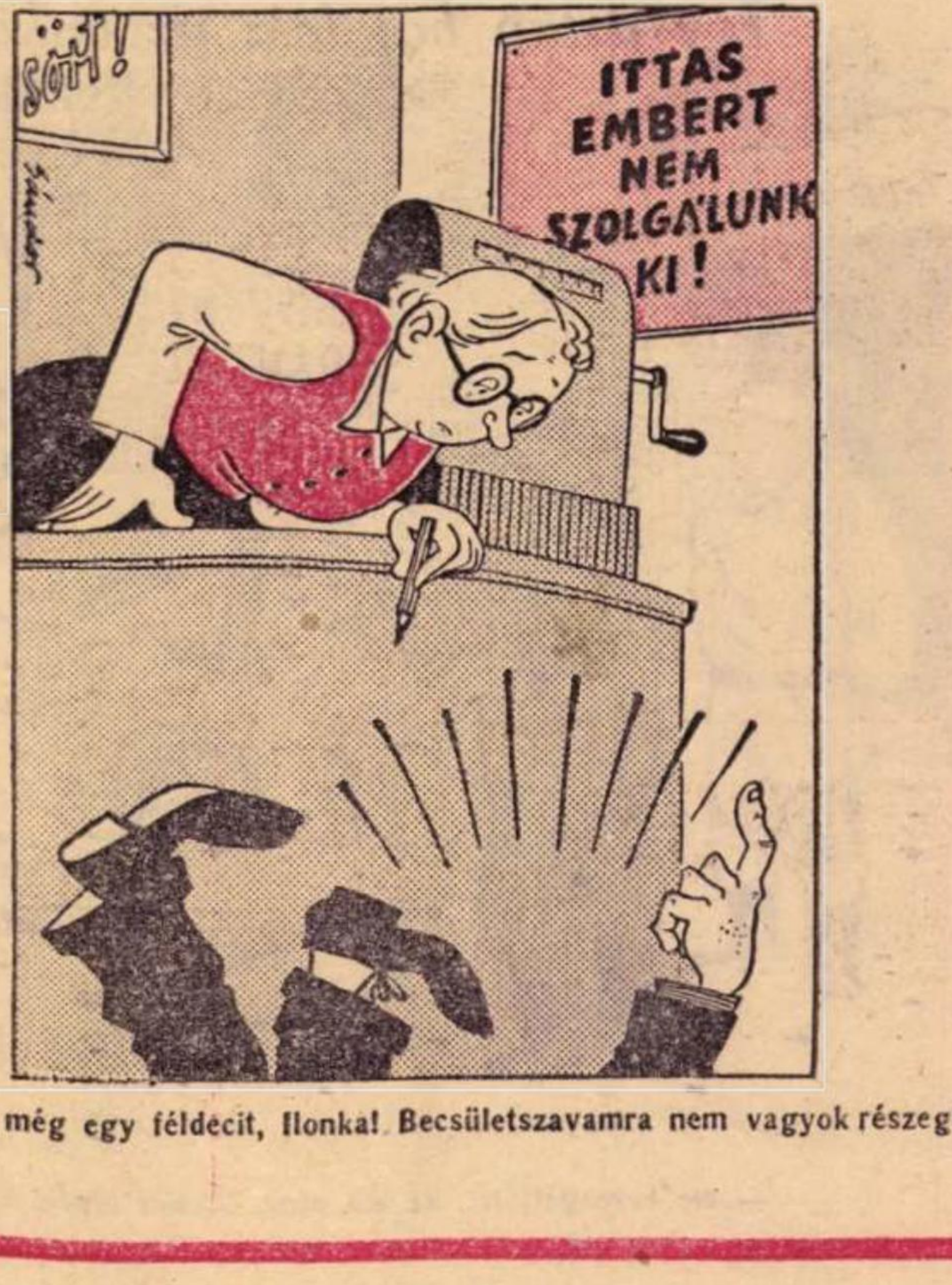
SÖR!
ITTAS EMBERT NEM SZOLGÁLUNK KI!

— Csak még egy féldecit, Ilonka! Becsületszavamra nem vagyok részeg!

Micsoda vigalom!

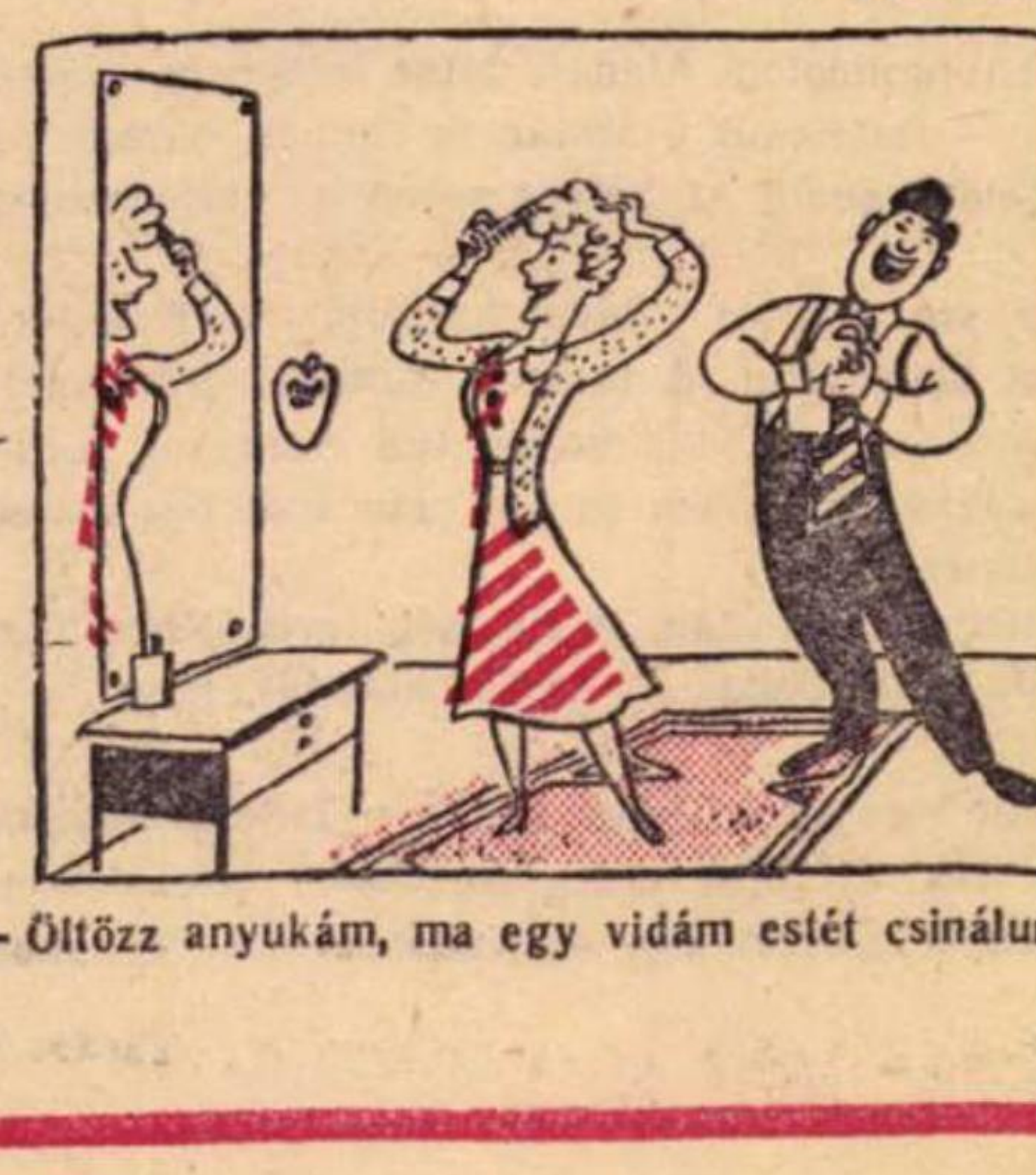

— Öltözz anyukám, ma egy vidám estét csinálunk..,

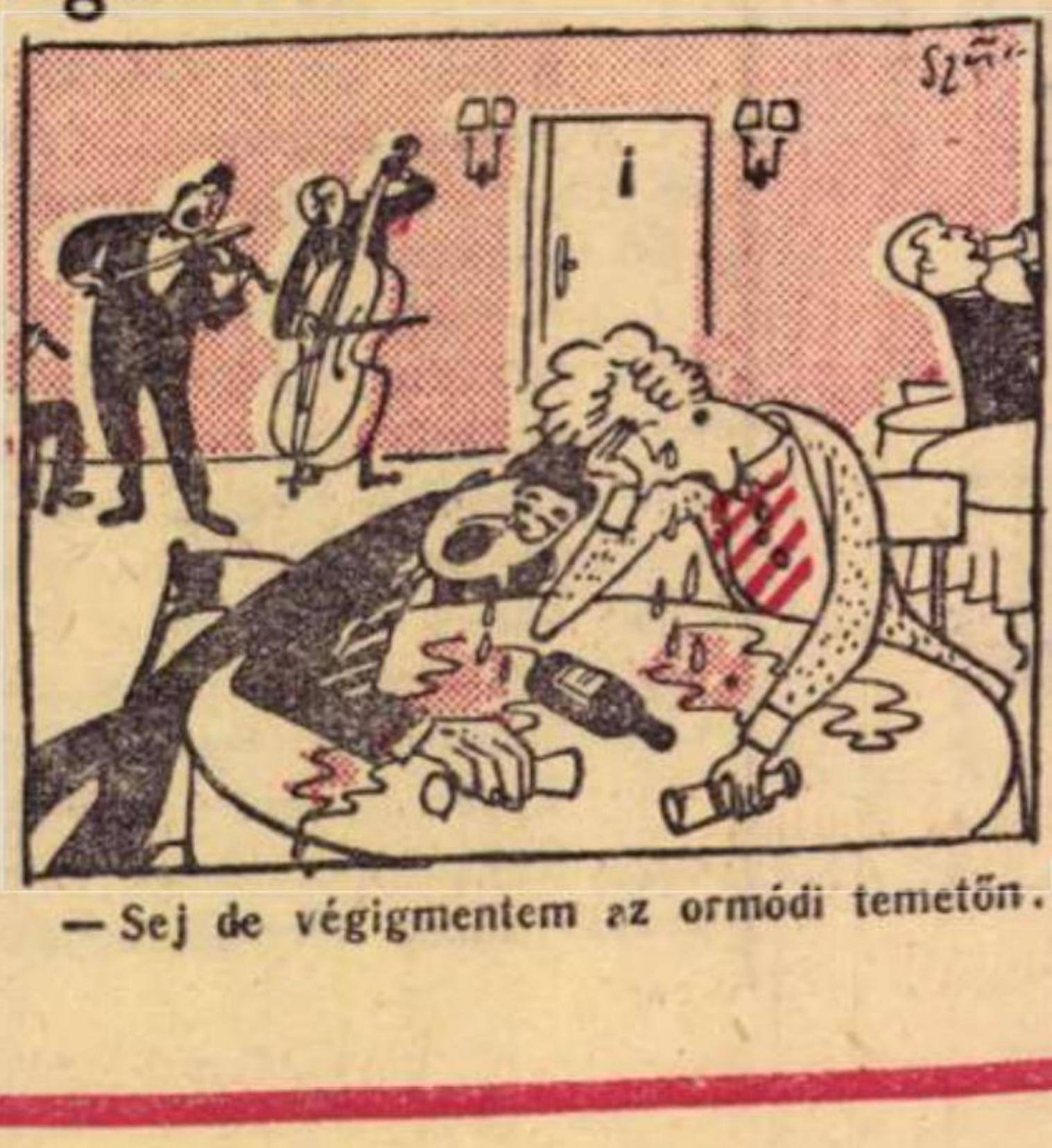

— Sej de végigmentem az ormódi temetőn...

Mindenki ugrik egyet

Az utóbbi időben kénytelen vagyok állattannal foglalkozni. A gerinctelenek és gerincesek osztályából megkísérlem leválasztani a bakkecskét, mókust, bolhát, szöcskét, verebet, s még néhányat, mert rájöttem, hogy kiegészítve őket az ugra-bugráló pestiekkel, csinos középréteget tudnék belőlük létrehozni, valahol a nyelvi gerinctelenség és a stiláris gerincesség között. Ez lenne az ugrók csoportja.

— Felugrom hozzád a jövő héten! — mondja kedvelt ismerősöm, s azt hiszi, olyan bolond vagyok, hogy elhiszem neki ezt az ugratást. A negyedik emeleten lakom, s még ha felugrana is, az erkélyben sem kapaszkodhatna meg szegényke, mert a tatarozási terv is ugrott és házunk előtt ide-oda kell ugrálni a lehulló cserepek elől.

— Átugrom hozzátok vasárnap! — szédít budai barátom. Ez igen, gondolom, mi az a pár kilométer légvonalban a Rózsadombtól a Kinizsi-utcáig!? A totozóban meg azt hallottam, hogy csak úgy ugranak a huszasok. Szóval azok is. Tegnapelőtt a feleségem megörvendeztetett, hogy ősidőktől eladásra szánt használt kabátom végre ugrott. Az ára is.

Tegnap reggel aztán mindezt betetőzte, hogy a Nemzetinél a rendőr leszállított a villamosról és felírt.

Tudniillik ugrottam.

Alföldi Imre

AZ INDOKÍNAI HELYZET

Pleven személyesen látogat el Vietnamba, hogy felülvizsgálja a francia katonák felszerelését.

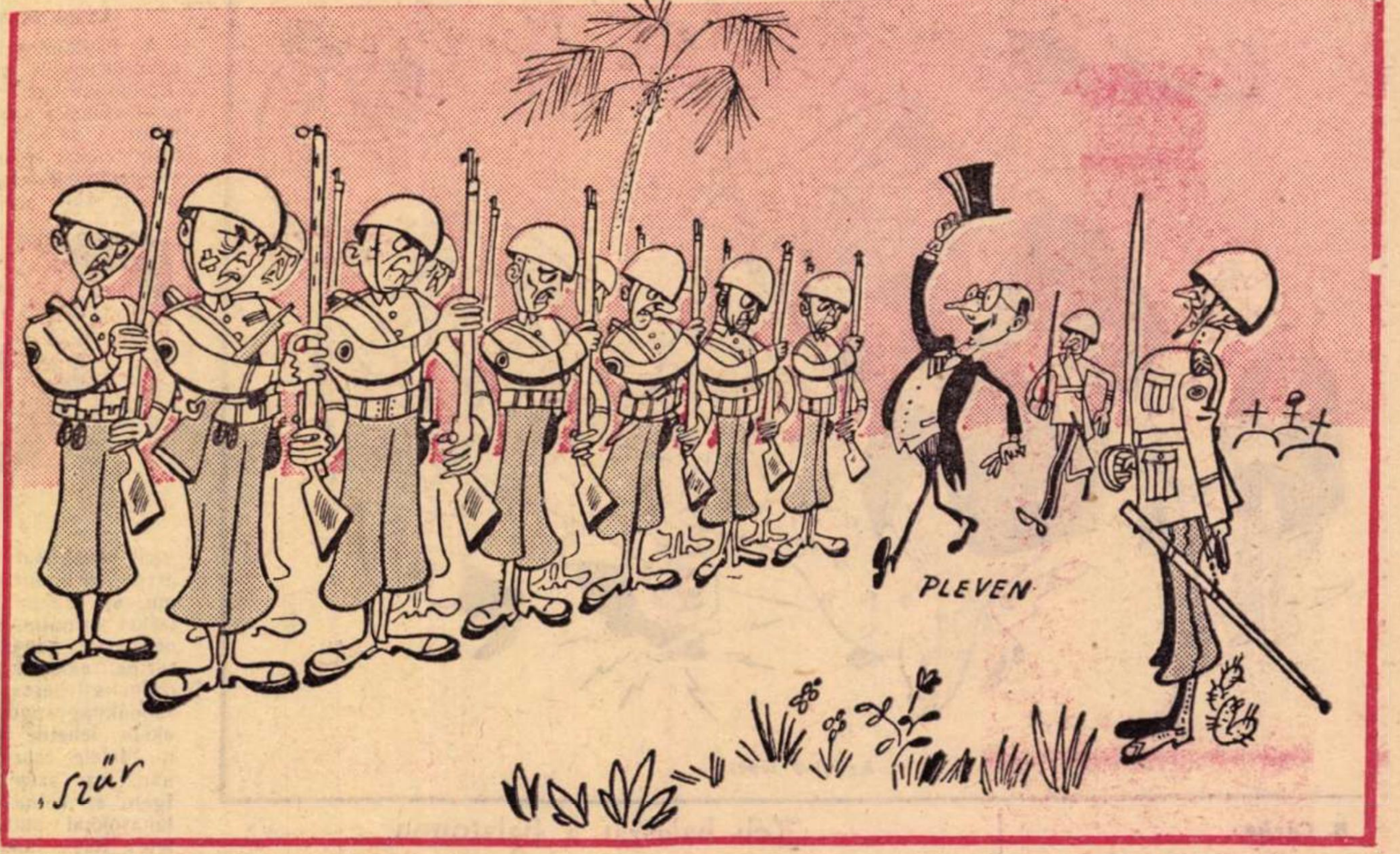

— Na fiúk, új fegyvert, remek felszerelést kaptatok, van-e még valami kívánságotok?
— Igen. Szeretnénk hazamenni.

A lusta traktorista álma

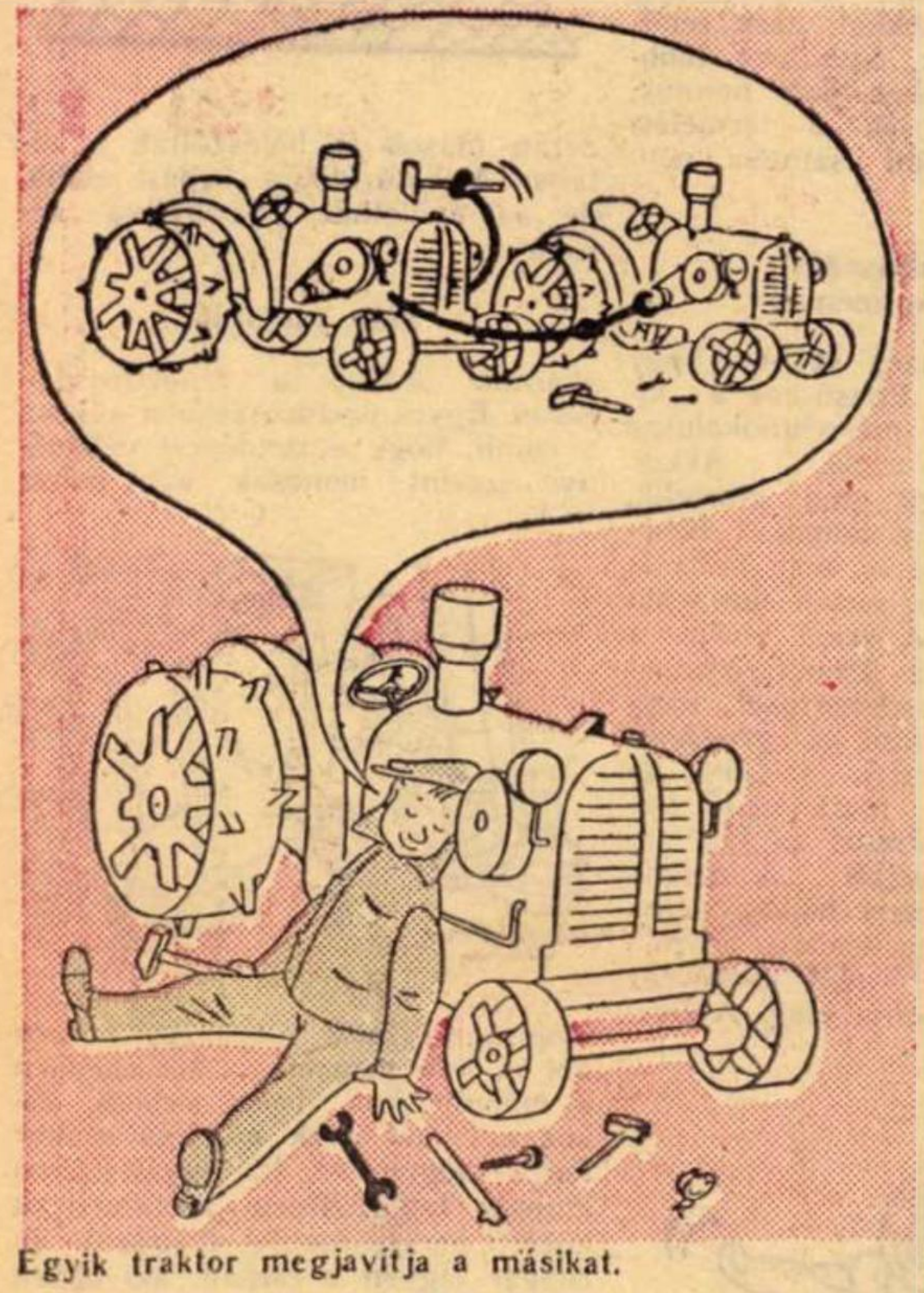

Egyik traktor megjavítja a másikat.

Fontos újítás

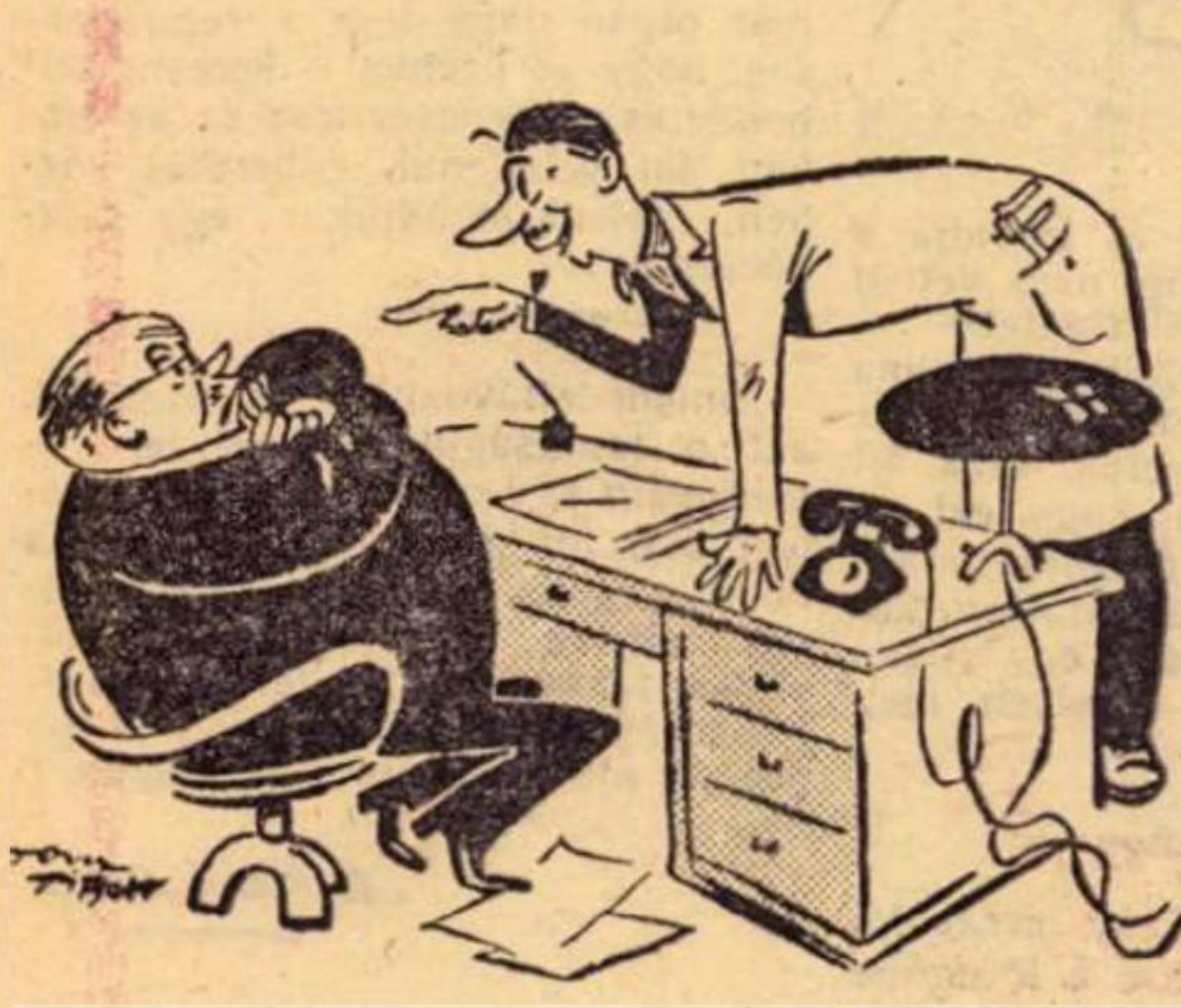

— Kedves barátom, nincs oka panaszra! Az újítását már egy éve elfogadtuk, használjuk, magát meg is dicsértük! Csak így tovább!
— Bocsánat, akkor volna még egy újításom. Fizessek ki az újítási díjat, most rögtön.

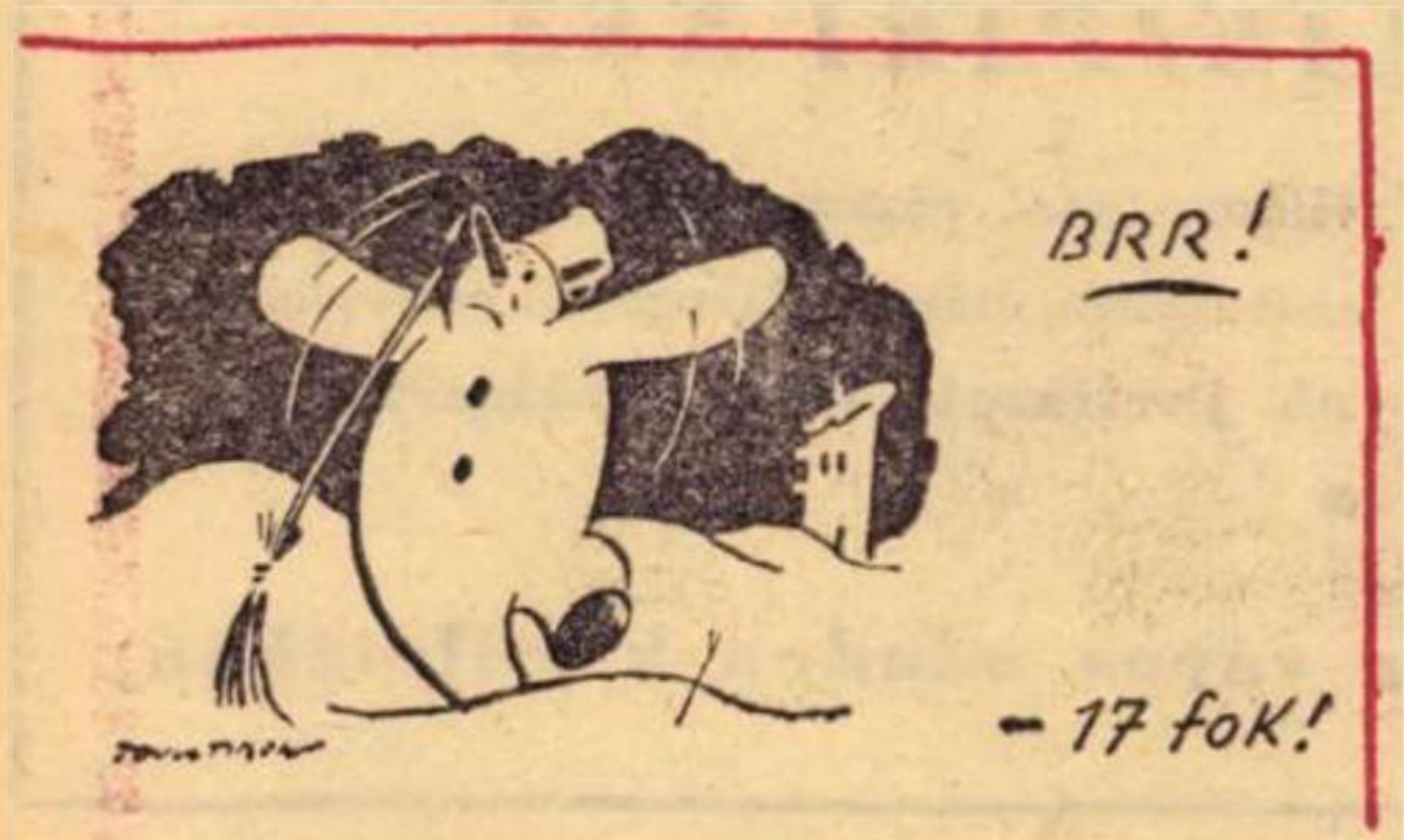

Bachnov és Kosztjukovszkij:

Betegség-védelem

Herkuleszov: külalakra, mint a makk.
Az orcái rózsapírban izzanak
Aki ránéz, az örömtől felrepes.
Pedig szegény Herkuleszov, — beteges...

Herkuleszov minden héten több napot
Agyban tölt. Ha látogatják, — nyög nagyot.

Nyavalyáit nehéz számontartani!
Minden rendszer nélkül törnek rajta ki.

Az üzembe ellenőrzés várható?
Herkuleszov ajkán elhal már a szó;
Náthát sejtet véle a fül meg az orr...
S fekszik, amíg el nem megy a revizor

Selejtje van? Megrovásra számíthat?
Elővesz egy nyavalyát, egy másikat.
Megint fekszik, megint nyög egy hetet, és
Ok ezúttal: az érelmeszesedés...

Főnök tőle beszámolót követel?
„Szívbajáról" hull le ekkor a lepel...

Pártbizottság idézi be? — Nem mehet!
Ezúttal a foga fáj, de szerfelett
Lázas tőle. Lefeküdni kénytelen.
(Aki fekszik — azt nem éri sérelem!)

Paradoxon kívánkozik versbe itt.
Felfedi ez Herkuleszov elveit:
Ő az, aki oly szemes, hogy szemtelen,
S egészségét betegséggel tartja fenn!...

Ám, biztosak lehetünk mi afelől:
Herkuleszov ravasz terve összedől!
Vagy: bevallja, egészséges, mint a makk —
Vagy: szegényke menthetetlen,
S neki így a műhelyekben
Örök búcsút mondanak!

(A „Krokodil"-ból fordította: K. Tóth Lenke)

Nem éppen helyes kiértékelés

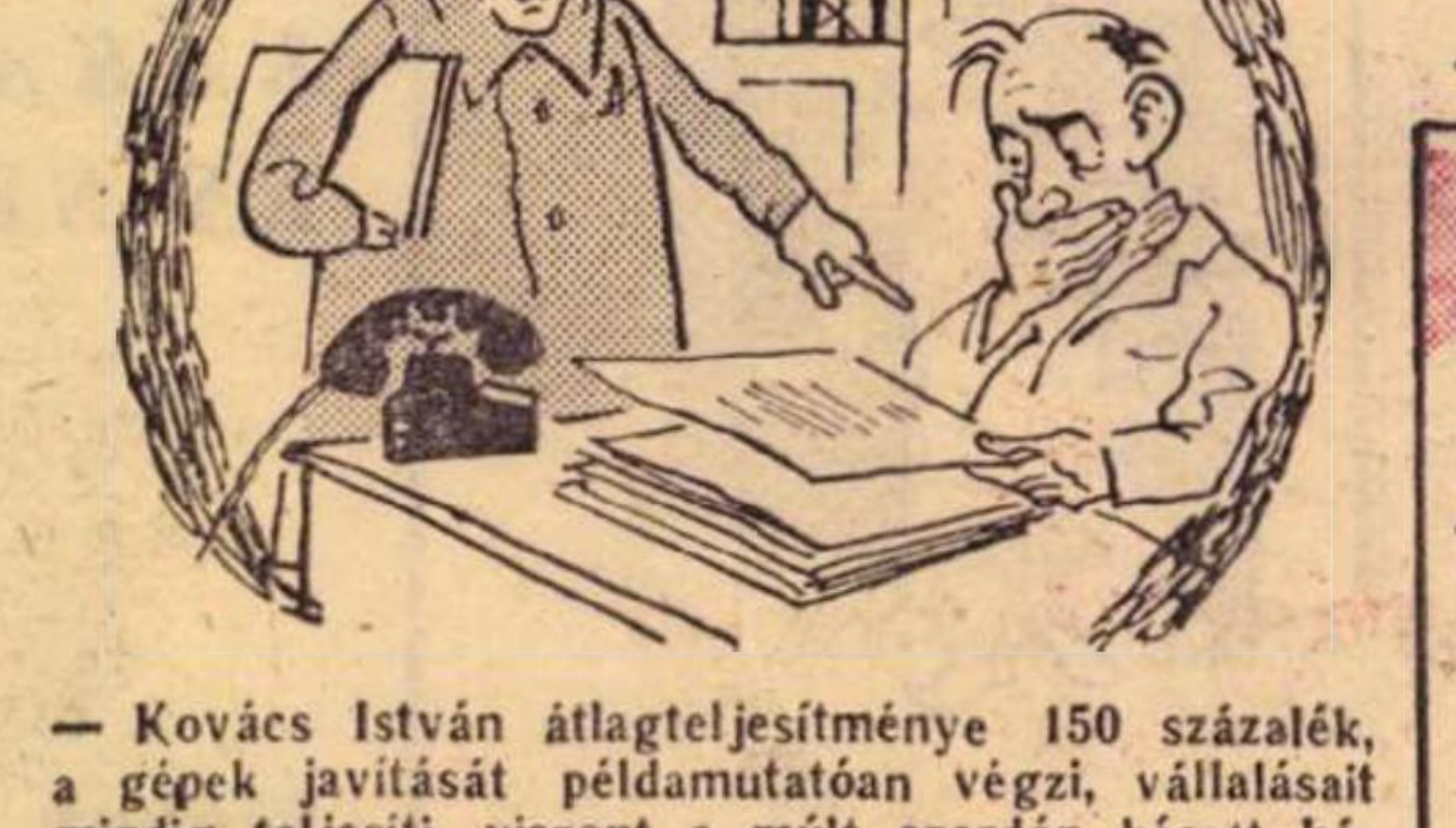

— Kovács István átlagteljesítménye 150 százalék, a gépek javítását példamutatóan végzi, vállalásait mindig teljesíti, viszont a múlt szerdán késett három percet...
— Hallatlan! Ezt ki kell hozni a faliújságon!

„Betegek" ha találkoznak

(Sok a mulasztás a disznótor miatt)

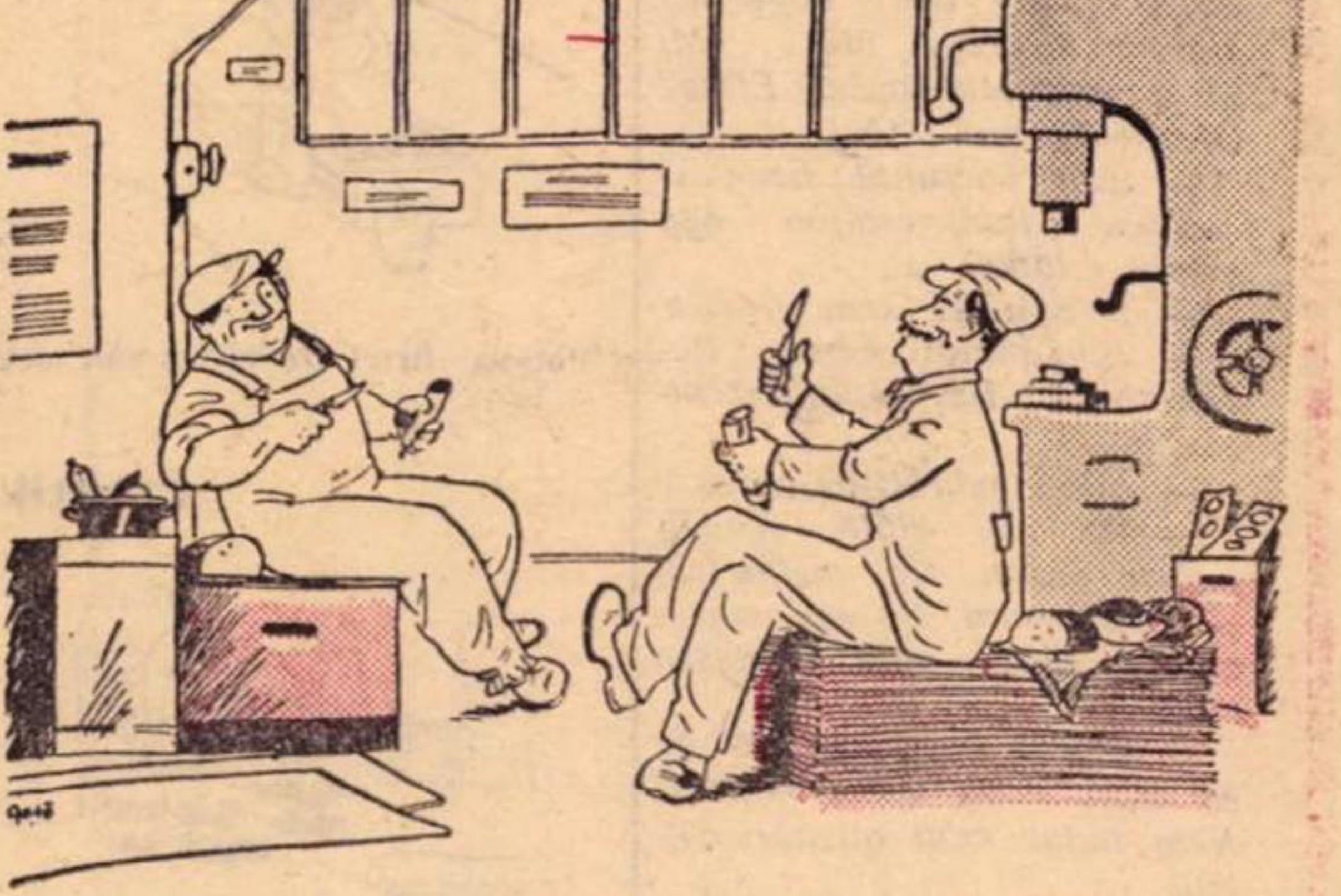

— Csak egy napig voltál beteg?
— Igen, sovány volt a disznó.

A magabiztos esztergályos

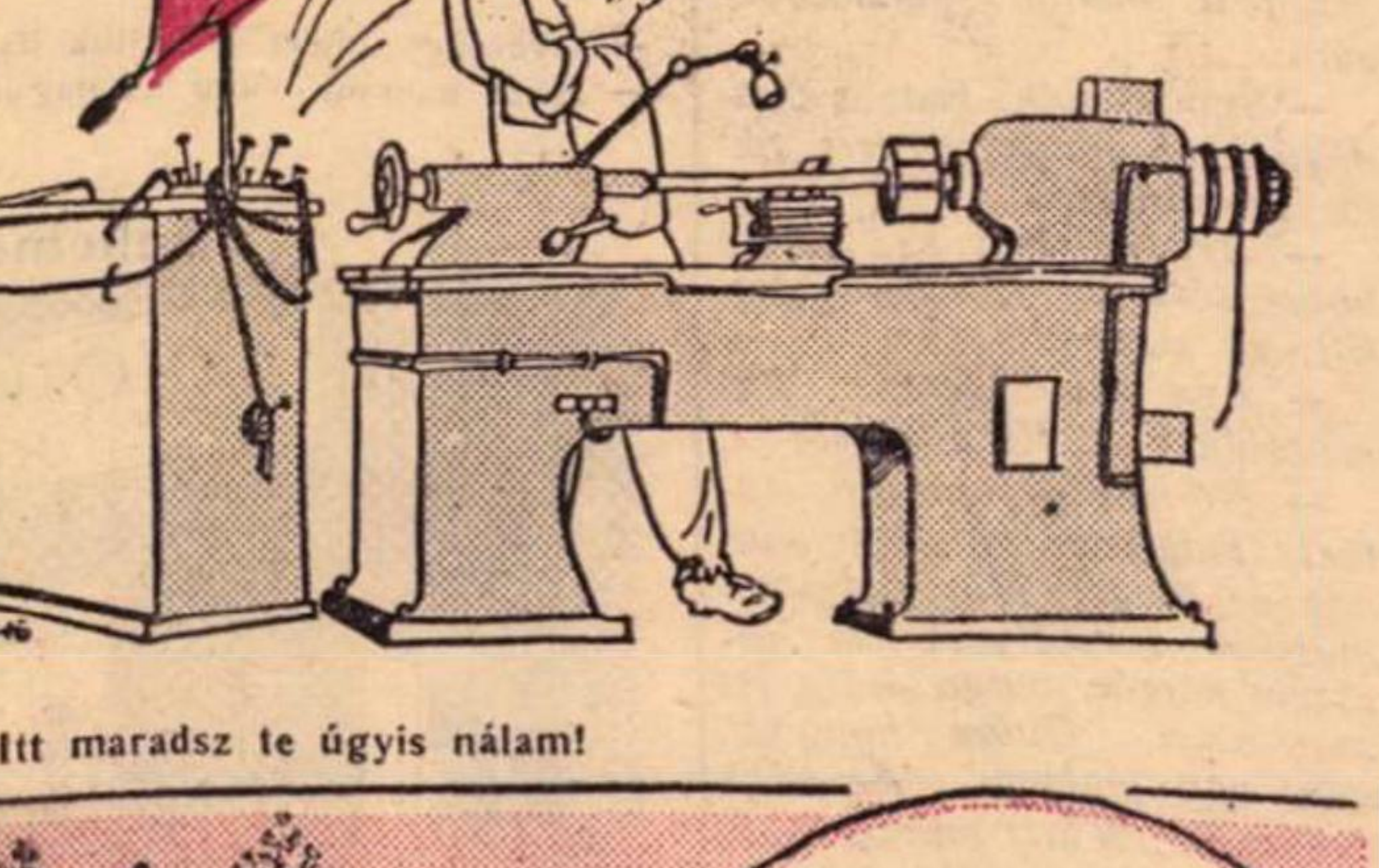

— Itt maradsz te úgyis nálam!

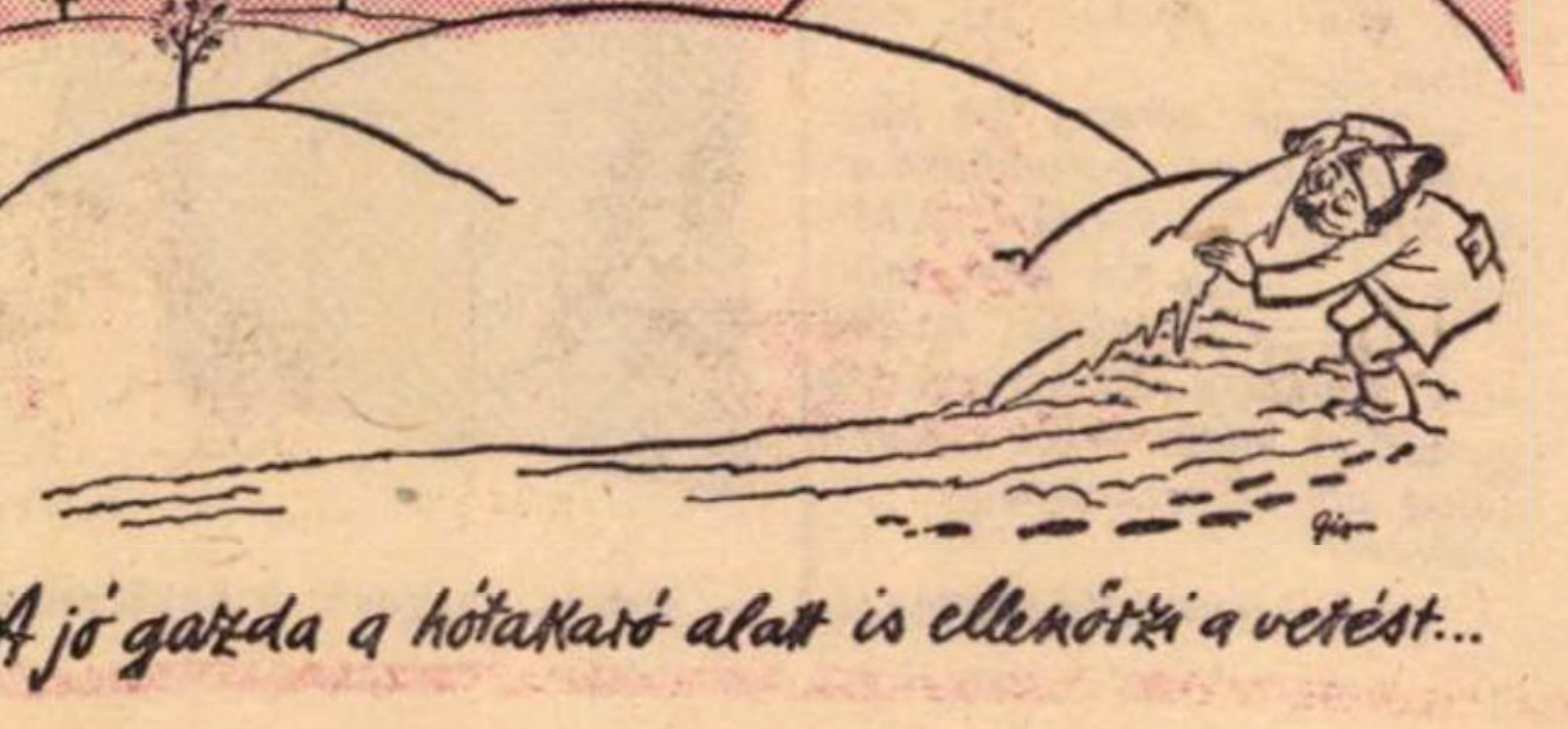

A jó gazda a hótakaró alatt is ellenőrzi a vetést...

Franco ismét udvarképes

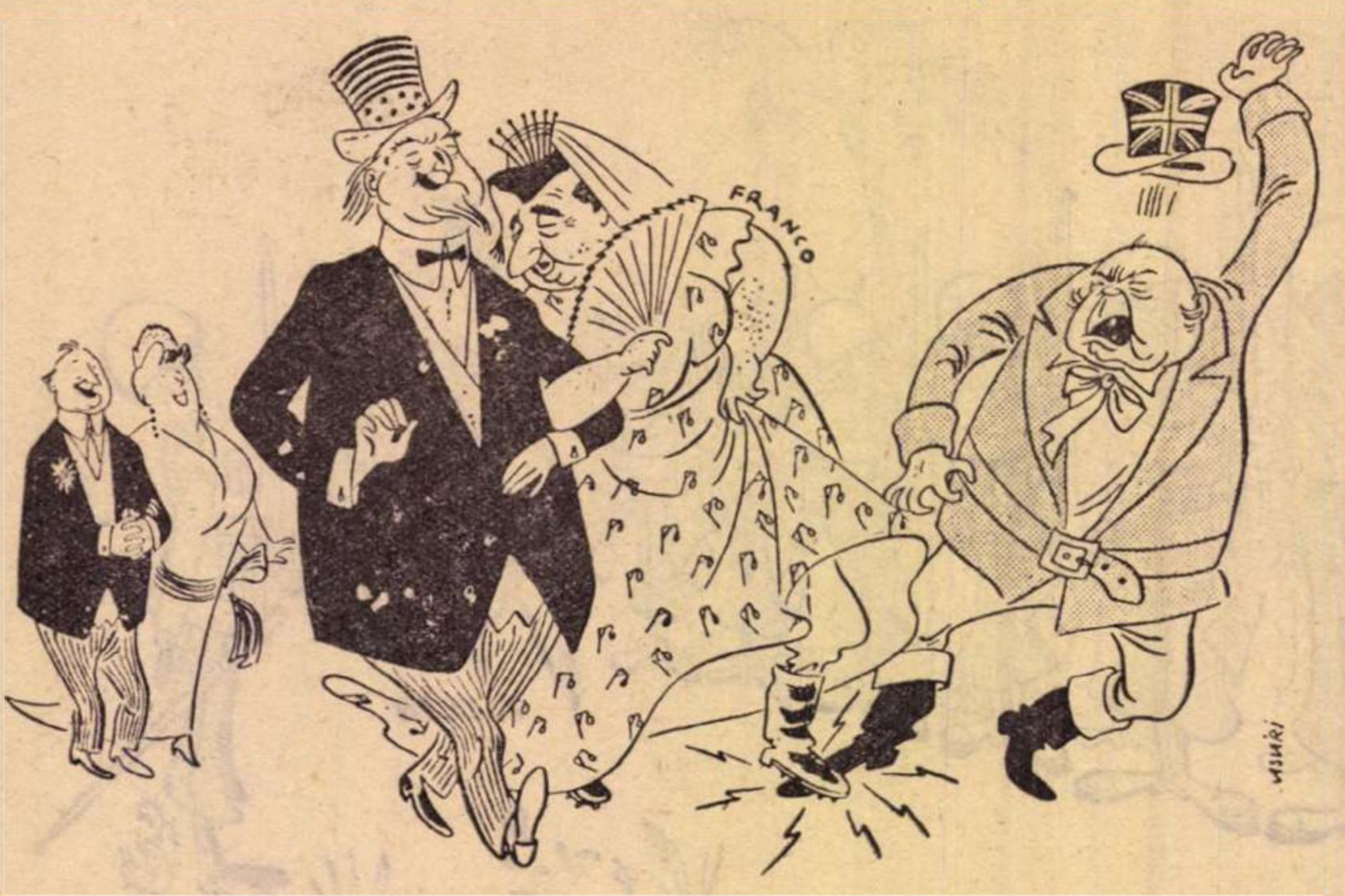

Az első lépés

B. Cacko:

INKOGNITO

— Pincér!

— Parancsoljon.

— Nekem ezer a dolgom és az idegeimmel is baj van, maga pedig tűri, hogy itt lopjam a drága időt... Mi ez a macskakaparás? Étlap? Olvashatatlan.

— Ezer bocsánat. Ezen ne múljon. Parancsoljon egy másik étlapot.

— Nekem ez sem tetszik.

— Bocsánatot kérek. Parancsoljon. Ez kitűnően olvasható.

— Miért gyűrött az abrosz?

— Az ön előtti vendég gyűrte össze. Ne méltóztassék haragudni. Itt egy másik abrosz: tiszta, mint a frissen esett hó.

— Miféle disznóság ez? Az én asztalomon nincs mustár! Nem tudok enni mustár nélkül!

— Ne aggódjék miatta, kedves vendégünk. Itt a mustár. Váljék egészségére!

— Hozzon nekem levest májgombóccal. De ne kettővel, mint ahogy maguknál szokás, hanem hárommal.

— Máris hozom. Ahogy parancsolja: hárommal.

— Csak ne legyen olyan hebehurgya. Arra sem ad időt, hogy a menün gondolkozzam.

— Igyekszünk, kedves vendégünk. A főnökség erre oktat bennünket.

— Hm... Hát ez miféle hülye sótartó? Hozzon másikat, de siessen!

— Egy másodperc... Parancsoljon... Itt a másik...

— No hallja, pincér elvtárs, magának kötélből vannak az idegei. Már tíz perce murizok, szeszélyeskedek, vesézem magát, maga pedig fel sem veszi. Olyan nyugodt, mint egy jéghegy. Az önök vendéglőjéről azt panaszolják, hogy a kiszolgálók gorombák, mint a pokróc. Ez nem volna igaz?

— Ugyan kérem, hát mernénk mi önnel gorombáskodni, Nikoláj Polikárpovics? Milyen jó, hogy ön nem mint a tröszt igazgatója, hanem mint egyszerű étkező vendég győződött meg erről. Nagy dolog ám a — személyes ellenőrzés!

(A moszkvai „Krokodil"-ból)

Téli halászat a Balatonon

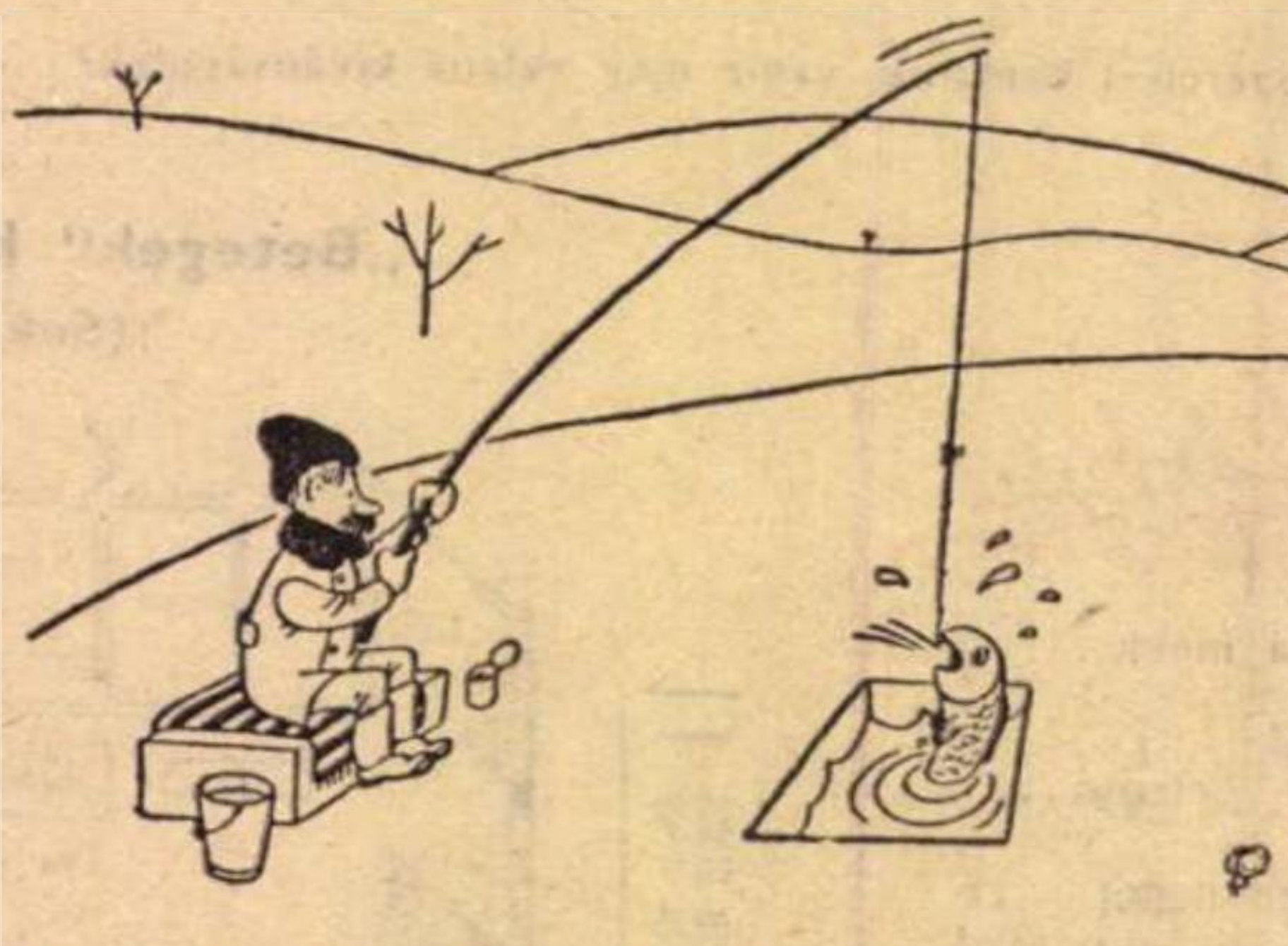

Potyka: Brrr! De hideg van idekinn!

~

Praktikus gyerekek

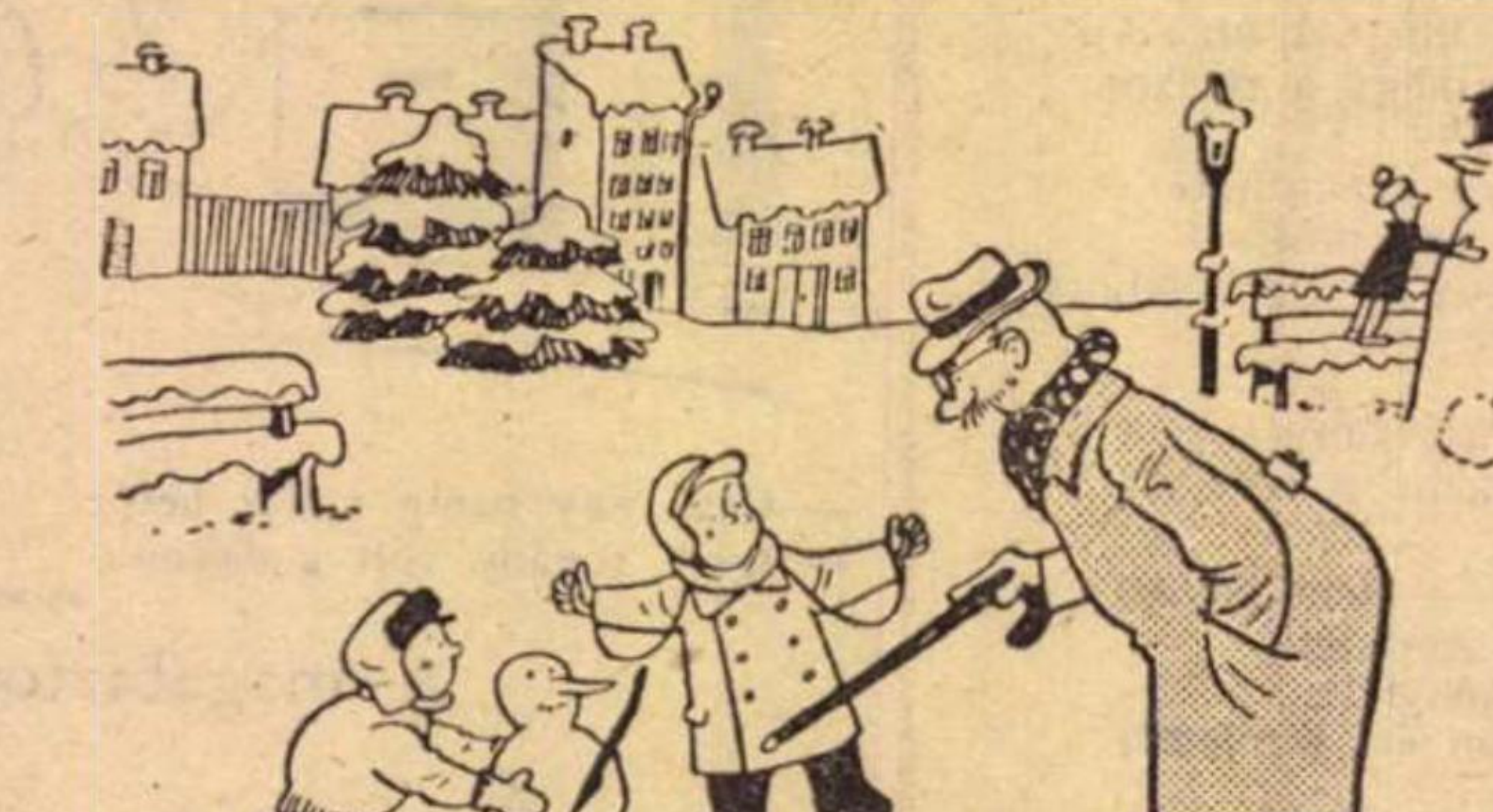

— Gyerekek, mért csináltok ilyen kicsi hóembert?
— Haza akarjuk vinni és nagyobb nem fér a jégszekrénybe.

~

Kellemes meglepetés

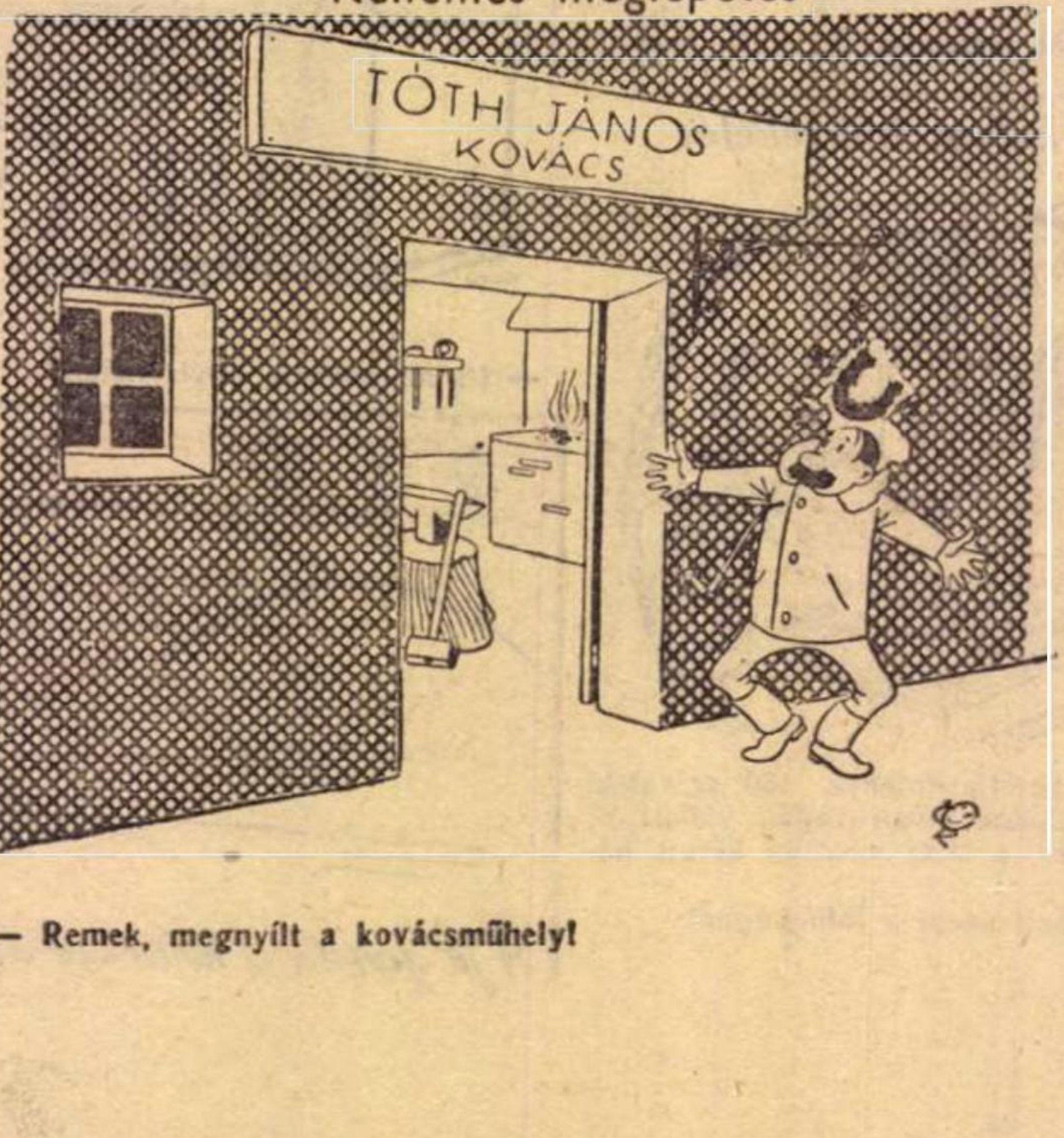

— Remek, megnyílt a kovácsműhely!

Ludas Matyi a FÉMTÖMEGCIKKGYÁRban

Lábas és szappantartó

A Fémtömegcikk is áttért a közszükségleti cikkek gyártására. Ételdobozokat, lábasokat, szappantartókat, satöbbit fognak csinálni. a satöbbi még közel négyszáz cikket jelent. Persze nem mindenkinek tetszett ez az áttérés, voltak, akik azt mondogatták: kis vicik-vacakokat csináljunk? És arról ábrándoztak, hogy ha már muszáj szappantartót, meg ilyen izéket csinálni, akkor azok legyenek szép, nagy, mutatós szappantartók, akkorák, hogy esetleg fürödni is lehessen bennük. Vagy, ha csónaknagyságúra csinálnák őket, akkor lehetne azokban csónakázni, lefele csurogni a júliusi Dunán, egy szép barna lánnyal... Igen, az volna az igazi. Nem kis lábasokkal matatni, hanem emeletes, nagy lábasokkal, ezek rendkívül praktikusak, egyszerre többezer embernek lehet főzni bennük, azonkívül feldobják a termelési grafikont is, ami szintén nem megvetendő.

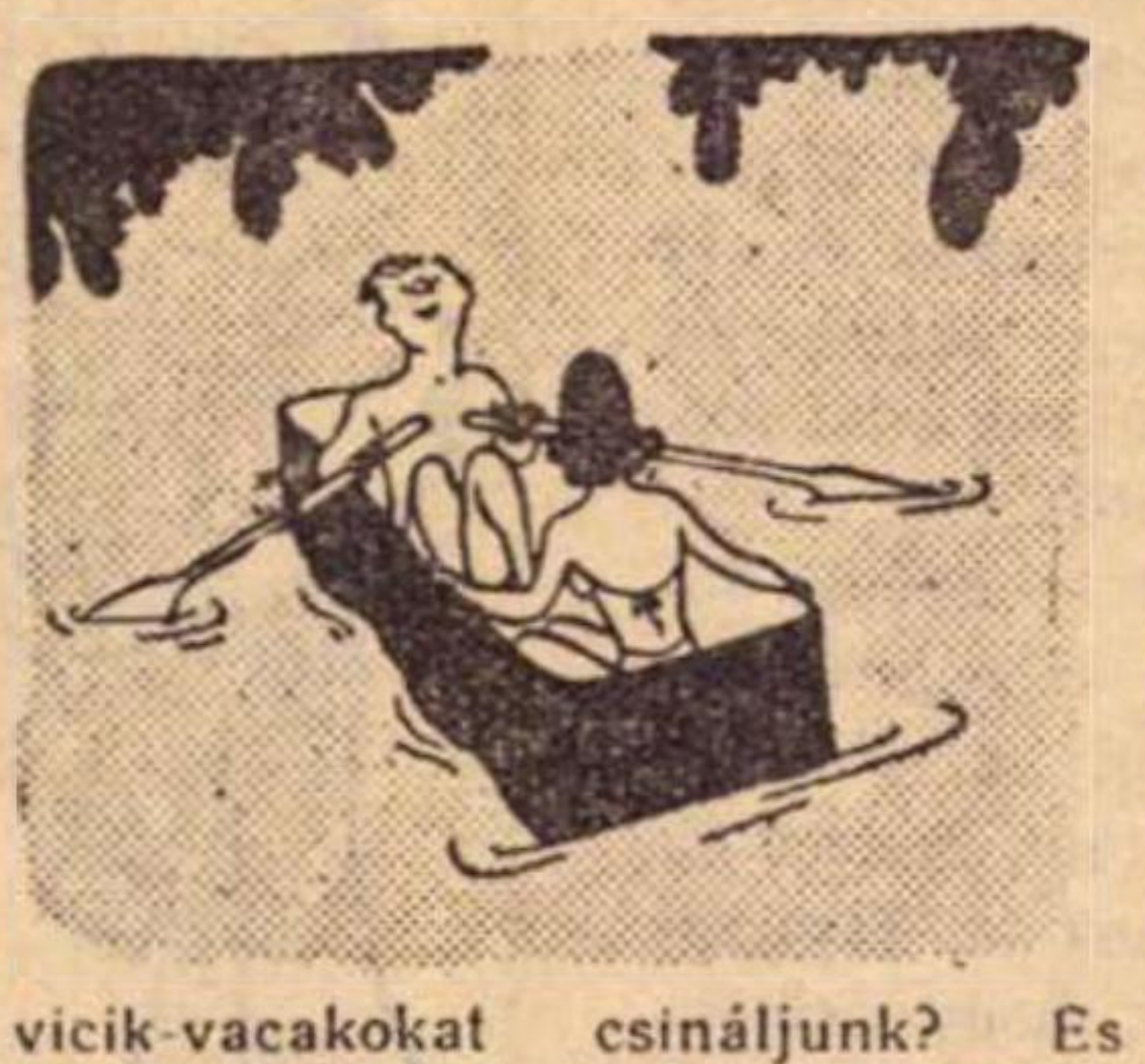

A „meghibásodás" és következményei

Ugye milyen szép szó ez, hogy „meghibásodás"? Édesöccse a „kiértékelésnek" és másodunokahúga a „súlypontképzésnek". Akkor mondják, ha egy gép elromlik, megáll. Ez bizony nemcsak hébehóba, hanem hébe is, meg hóba is előfordul. Ilyenkor aztán mindenki szid mindenkit. A szaki szidja a karbantartást, az üzemkarbantartás szidja a diszpécsereket, mert nincs elég szerszám és gépalkatrész, a diszpécserek szidják az alkatrészműhelyt, mert nem csinálnak elég alkatrészt és így tovább... és így tovább... A szakiné szidja a férjét, mert hónap végén kevesebb van a borítékban, a szaki szidja a feleségét, mert annak az isten pénze se volna elég. A feleség erre dühbegurul és leszidja a gyereket. Még mindig nem vetted át a Skandináv-félszigetet? — Durr egy pofon! — Hiába, az alma nem esik messze a fájától! — Az alma, bocsánat a gyerek, csak áll és néz, nem is sejti, hogy ezt az anyai intést a „meghibásodás" miatt kapta!... Beláthatatlan következményei vannak egy ilyen „meghibásodásnak". Mentsen meg tőle az üzemvezetőség!

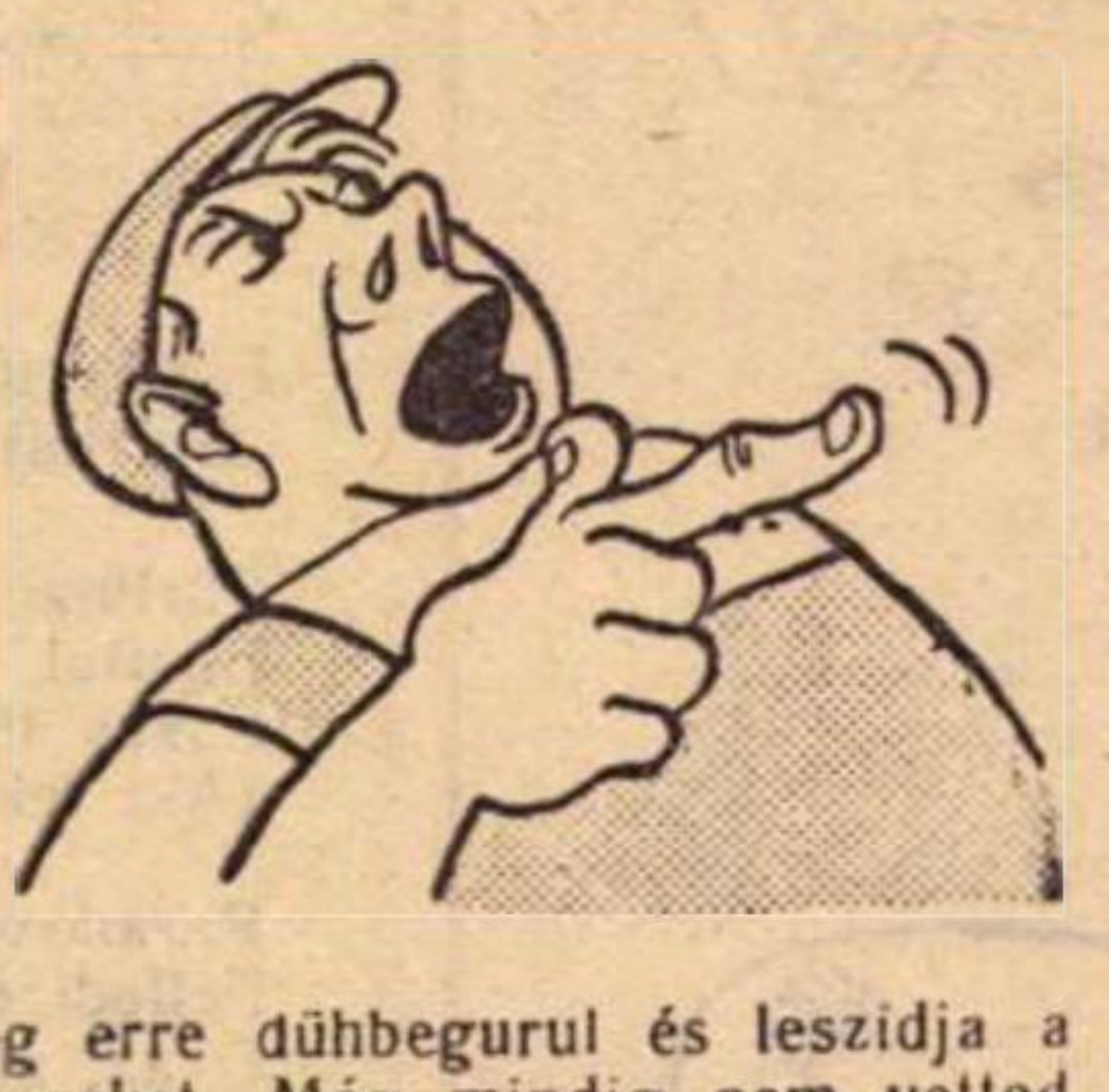

A kémény-ügy

Tudvalevő, a kémény arravaló, hogy a füstöt kivezesse a levegőbe és ott aztán mehet amerre akar, le is levegő, fel is levegő. A Fémtömegcikk-gyarban, a 2 sz. Tervező Intézet nemrégiben felépített egy szerszámműhelyt. Csinos kis épület volt, nem is lett volna vele semmi baj, de aztán kiderült, hogy nincsen kéménye. Igaz, hogy anélkül is szép volt, dehát a gyár ragaszkodott a kéményhez, erre áttörték a falakat, tetőt, újra kellett betonozni, végül az is elkészült. Az egész gyár ezen mulatott hetekig, egyes rosszmájúak szerint nem a kéményt felejtették el megépíteni, hanem az épületet, de ez merő rágalom, és az sem igaz, hogy előbb csinálták meg a tetőt és csak később az épületet... Amikor erről az ügyről az elvtársakkal beszélgettünk, Kapor elvtárs, a beruházási felelős védelmébe vette a tervezőintézetet. Kérem, a kémény az épülettel együtt határidőre elkészült, tehát nem utólag készült el, hanem előbb. Erre aztán mások is beleszóltak a vitába: A határidőhöz képest előbb, de az épülethez viszonyítva később!

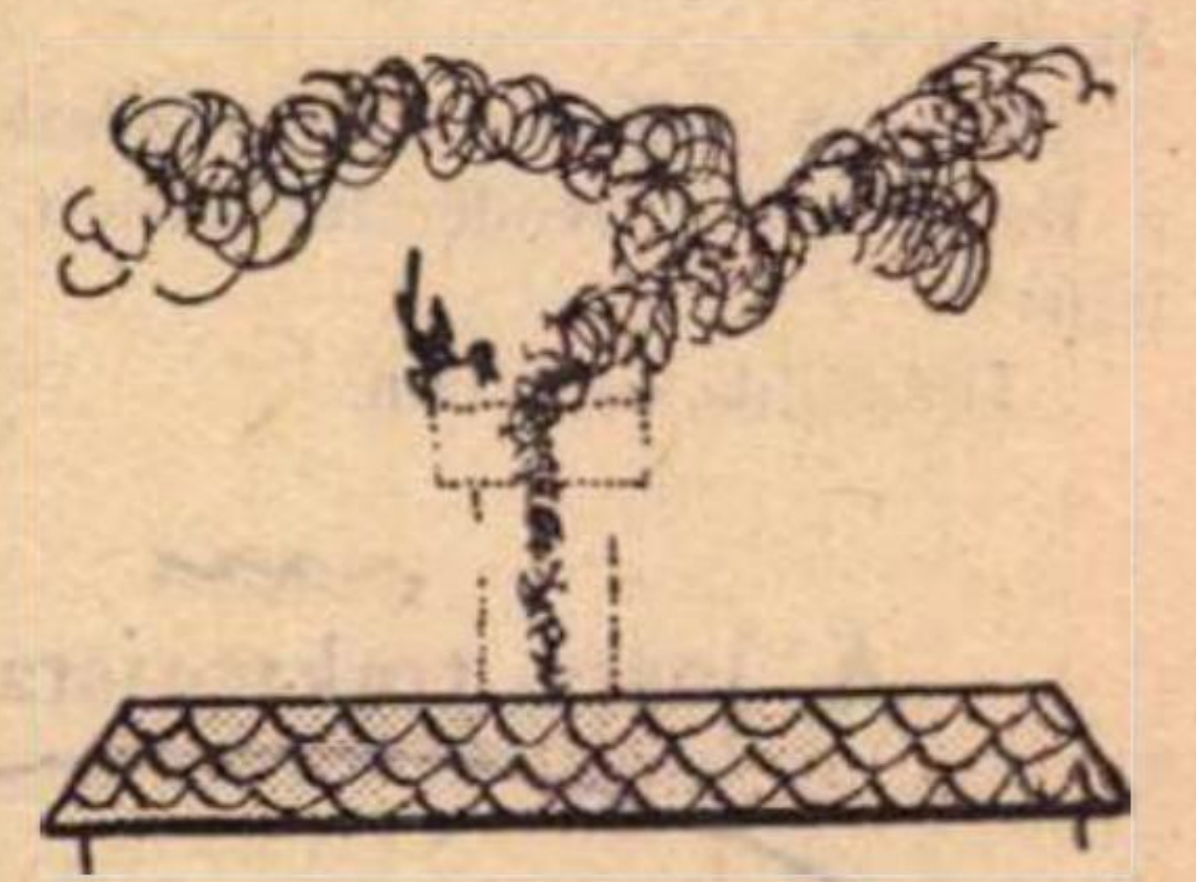

Még pár szót

akarunk szólani a rendetlenségről is. Egyes üzemrészekben akkora a rumli, hogy a rendészet véleménye szerint nemcsak azt nehéz megtalálni, ami elveszett, hanem azt is, ami megvan... Ha ezekben a műhelyekben elvész valami, akkor azt már csak a hálás utókor fogja megtalálni, ha egyáltalában keresni fogja. Ilyen körülmények között persze nehéz dolgozni és csavar legyen a talpán, aki ebben a zűrben megtalálja a saját anyját... Ha ez így megy tovább, akkor eljön az az idő is, amikor már olyan nagy lesz a rendetlenség, hogy az üzemet is keresni kell benne és szerencsés lesz az az ember, aki véletlenül, guberálás közben, ráakad mondjuk... egy diszpécserre.... . .

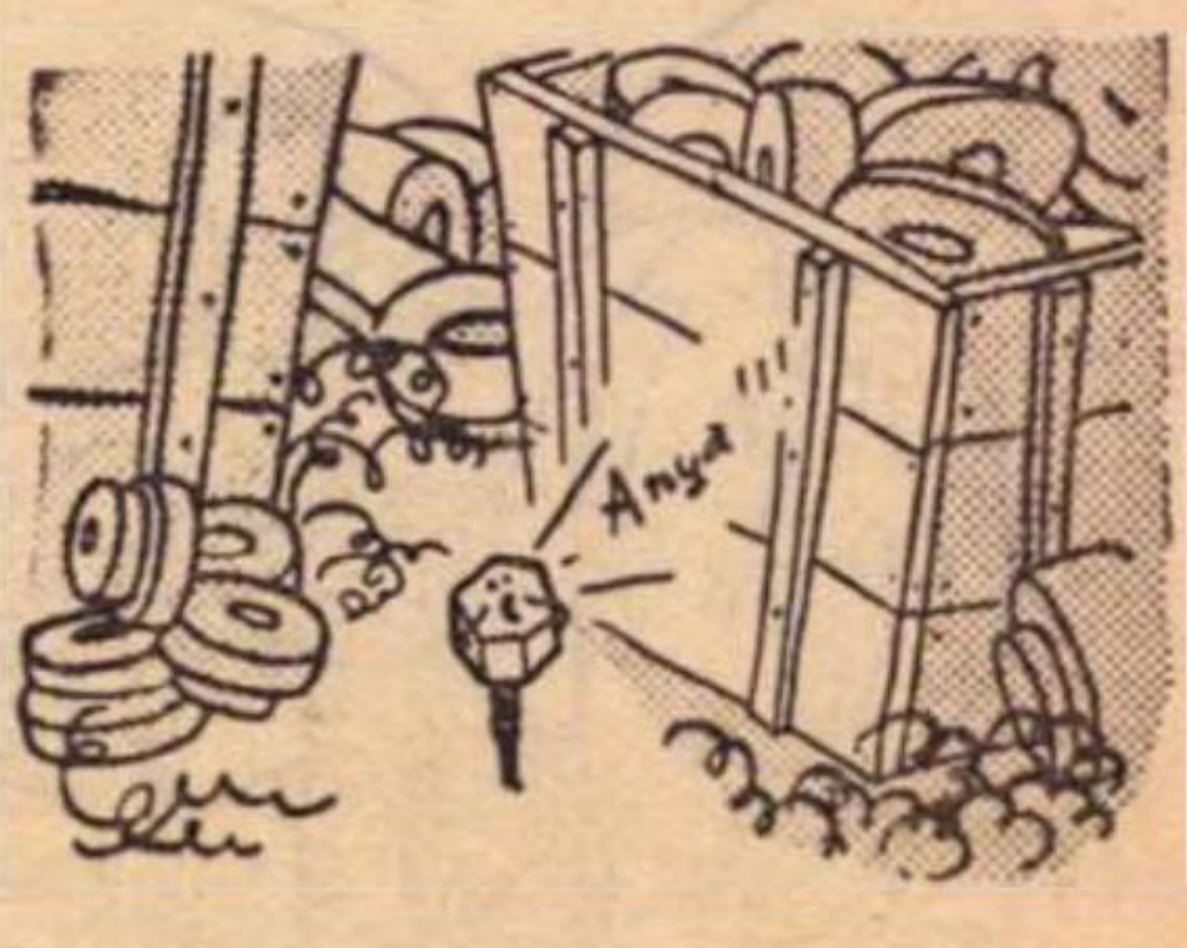

~

Amikor eltávoztunk az üzemből, azt a tanulságot szűrtük le, — mégpedig egy olyan szűrővel, amelyet már ott gyártanak, — hogy a Fémtömegcikk-gyárra nagy feladatok várnak és hamarosan kétvállra fektetik a kezdeti nehézségeket. Mi ehhez jó anyagot, jó gépet és sok prémiumot kívánunk!

Mikes György

**LAKÁSKARBANTARTÓ
ÉS SZAKIPARI KSZ**

villany-, víz-, gázszerelési, lakatos, asztalos, szobafestés, mázolás, üvegezés, cserépkályhás stb. **javítások, lakásleválasztás.**

●

Fiókok a város minden kerületében!

KULTÚRFRONT

DARVAS SZILÁRD:

Tanulékony apa

Rendkivül érdekes és izgalmas szórakozás nagy irók életrajzait tanulmányozni, végigkisérni fejlődésük útját, megkeresni azt az ihletett pillanatot, amikor először csattant el homlokukon a múzsa csókja. Régi és sokszor vitatott kérdés: hogyan lesz költő valaki?

A sors különös kegyelme folytán most alkalmam van ezt a problémát közvetlen közelről vizsgálgatni. Másodszülött gyermekem, a nyolcéves Ferenc költői tehetsége szinte szemem láttára szökkent virágba s alkalmam volt meglesni azt a szinte misztikus pillanatot, amikor egy zsenge lélekben mindörökre fészket ver az irodalom.

Ügy kezdődött a dolog, hogy a zsenge lélek tiz forintot kért tőlem azzal a bevallott céllal, hogy szeretett édesanyját születésnapja alkalmából meglepje valami viszonylag értékes ajándékkal. Nem tudván ellenállni a gyermeki gyengédség e spontán megnyilvánulásának, a pénzt szociális keretem terhére, minden bürokratikus út mellőzésével azonnal kiutaltam neki, miáltal egy teljes hét állt Ferike rendelkezésére válogatás céljából. Ferike ezt a hetet különböző cukorkaüzletek szorgalmas és lelkiismeretes tanulmányozásával töltötte, miáltal — ahogy azt mondani szokták — teljesen felélte a kapott összeget. Meggyarapodott ismereteinek birtokában újabb ösztöndíjért jelentkezett, amit azonban én kereken megtagadtam, söt felfüggesztvén őt gyermeki pozíciójában, fegyelmit inditottam ellene. Áthelyezésre csak azért nem került sor, mert nem tudtam, hova helyezzem át.

Ekkor jelentette ki Ferike, nem lévén megfelelő anyagi eszközök birtokában, hogy a születésnapra való tekintettel felcsap költőnek.

— Majd irok anyának egy verseskötetet — mondta rövid töprengés után boldogan, hogy ilyen olcsó és mutatós ajándék jutott eszébe.

Így látott napvilágot aránylag rövid idő alatt az a verseskötet, amely egyetlen számozott példányban, a szerző saját kezeirásával készült. Az eredetileg „RAJZFÜZET" feliráslt viselő irka első oldalán a következő olvasható:

„Darvas Ferenc válogatott költeményei. A szerző saját szépirodalmi kiadása Versek. Ára 6 forint."

A kötet gazdag tartalmából illusztráció céljából csak „A madár" cimű megrázó költeményt ismertetem:

Repül, repül a madár,
A lába lefele áll,
Nem sokára jön a tavasz már,
De a madár a nyárra is vár.
Gyere le, te madár,
Itt a kikelet már,
Azt mondja a madár:
Nem megyek le azám!
De ám az egyik vadász
Föl lő a madárra ám,
De aztat a vadászt
Megcsipi a madár.

Sajnos, Ferike nem érte be azzal a kétes sikerrel, amelyet kötete a családi könyvpiacon aratott, hanem irásos birálatot kért tőlem, hogy egészen élethű legyen a dolog. A legnagyobb zavarba jöttem, mert ha csak úgy egyszerűen megmondom neki, hogy hülyeség, amit írt, esetleg örökre elriasztom őt az irodalomtól és lesz mit hallgatnom a feleségemtől a fiatal káderekkel való helyes foglalkozást illetően. S tán igaza is volna, hiszen ki ír az ő korában jobb verseket. Ha viszont dicsérem, talán jóvátehetetlen hibát követek el jövőjét illetően.

És ekkor — szerencsére — eszembejutottak azok a kritikák, melyek lapjaink és folyóirataink hasábjain oly bőségesen jelentek meg, nagyszerű példáját nyújtva az igazi kritikai tárgyilagosságnak. Így született meg az alábbi, minden szempontból megtámadhatatlan birálat:

„A fiatal költőt mindenekelőtt dicséret illeti a témaválasztásért. „Tavasz, nyár, vadász, madár, azám", csupa olyan derűs fogalmak, melyek megváltozott életünk vidámságát hirdetik. A realista látásmód jelenvalóságát mutatják az olyan frappáns megfigyelések, mint például az, hogy a madár lába repülés közben lefelé áll. Ha a költő nem is utal egyidejüleg arra, hogy a madár feje ugyanakkor felfelé áll, ez az előző sor alapján szinte magától értetődik. Az „aztat" szó alkalmazása azt bizonyitja, hogy a fiatal költő tisztában van a népi kifejezések erejével. Nagynagy jövőt jósolunk neki.

Mindezek előrebocsátása mellett azonban fel kell hivnunk figyelmét a kötet néhány hiányosságára is. Úgyszólván valamennyi vers gyerekesen ostoba s nem ártana, ha az ifjú poéta legalább a helyesirásra súlyt fektetne. Jo lenne, ha átirná az egész kötetet, de még jobb lenne, ha reggel tisztességesen megmosdana, nem csúszkálna a jégen, és tanulna, ahelyett, hogy ilyen hülyeségekkel foglalkozik, melyek a felsorolt hibákkal együtt családi irodalmunknak kétségtelenül gazdagodását jelentik."

Eddig szól birálatom, melynek helyességét mi sem bizonyitja jobban, mint az a tény, hogy Ferike nem hogy elcsüggedt volna, de az iskolában fűnek-fának meséli, hogy az idén valószinűleg megkapja a Benedek Elek-díjat.

Shaw után a többi . . .

(Angliában elárverezték a Shaw-múzeumot)

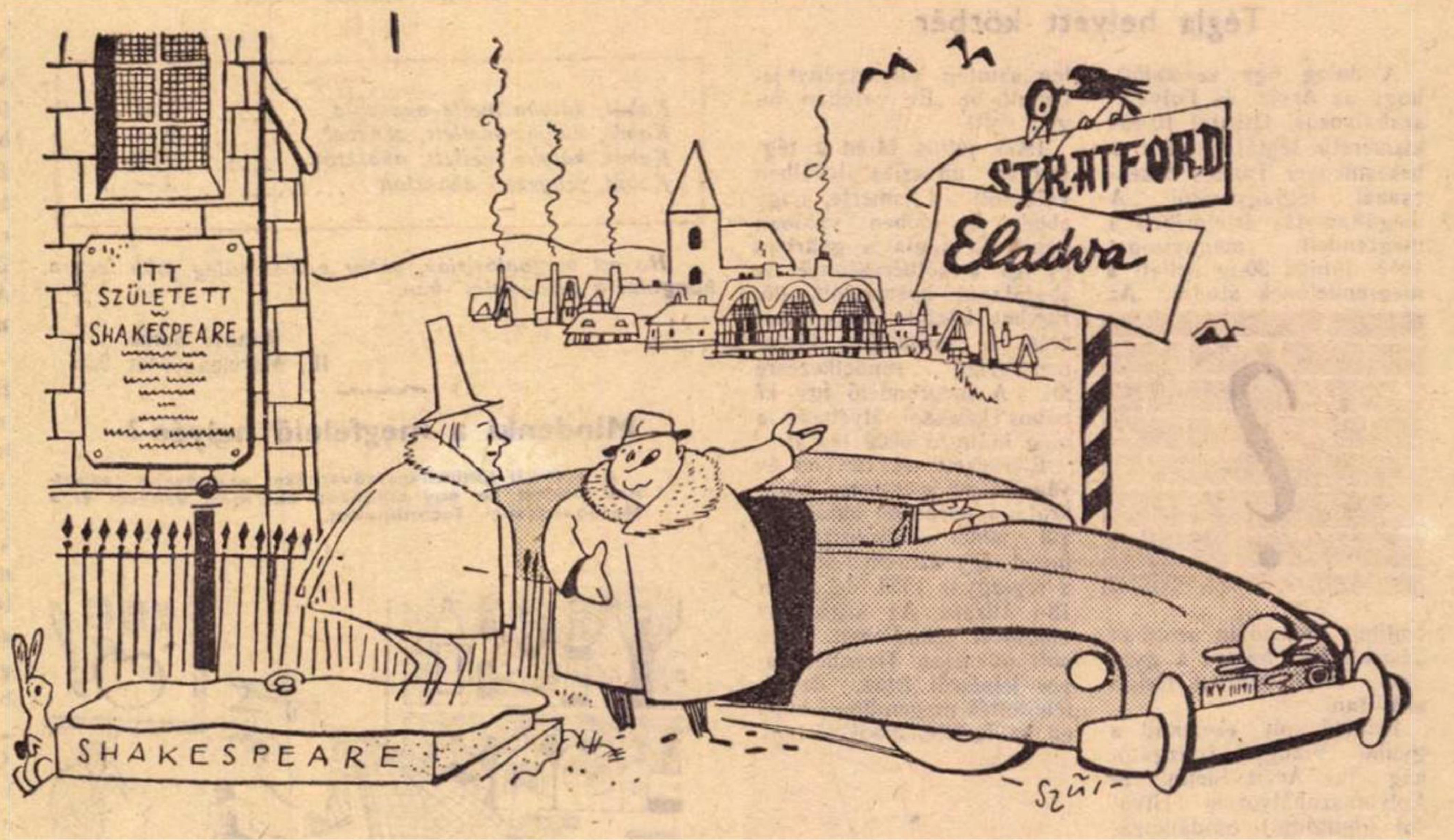

Amerikai bankár: No, mozgás, öreg, jön Amerikába, megvettem az egész vacakot! . . .

A kulisszák mögött, avagy: nem a ruha teszi az embert

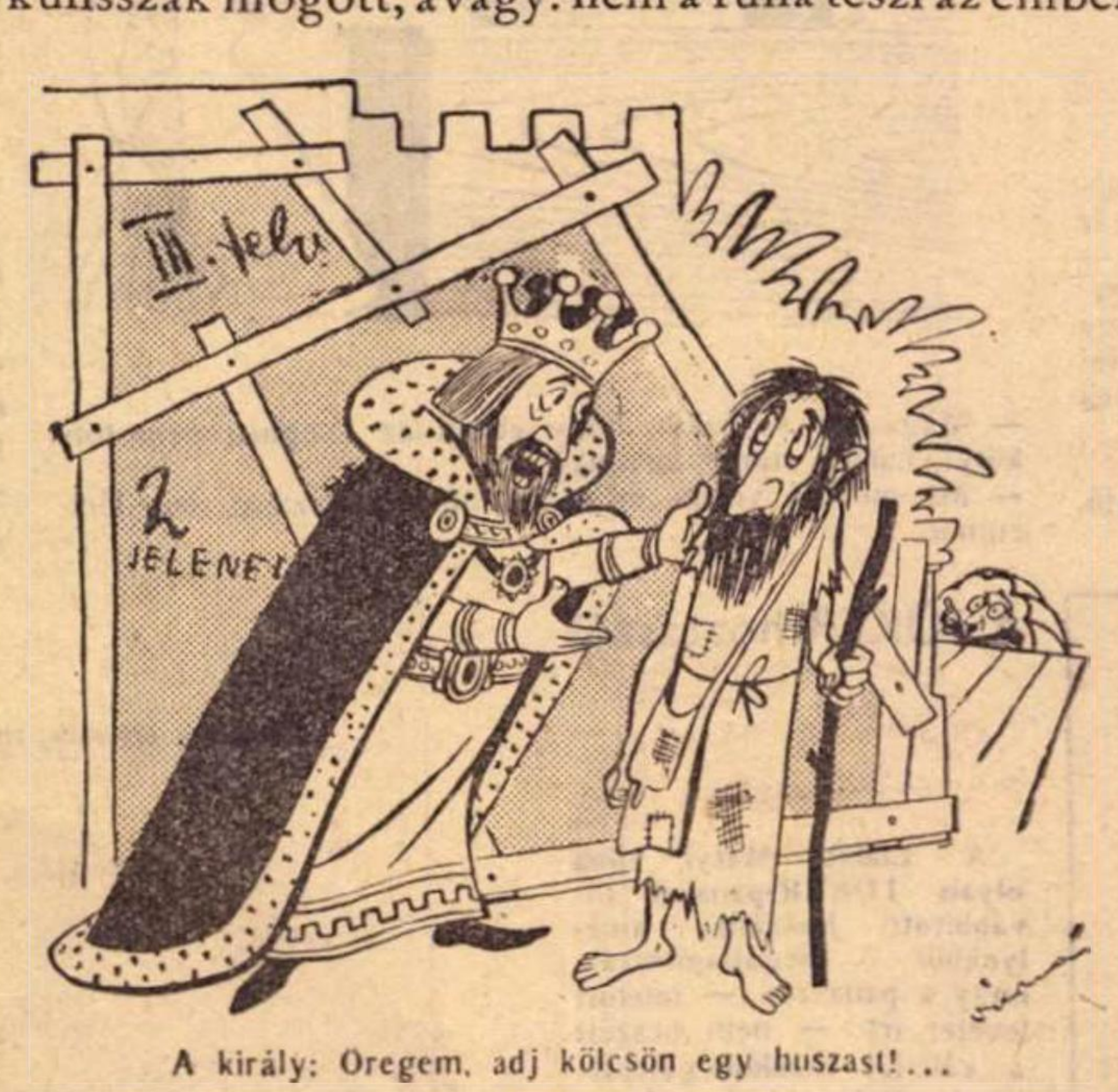

A király: Öregem, adj kölcsön egy huszast! . . .

Aminek szabadna lennie, de nemigen van . . .

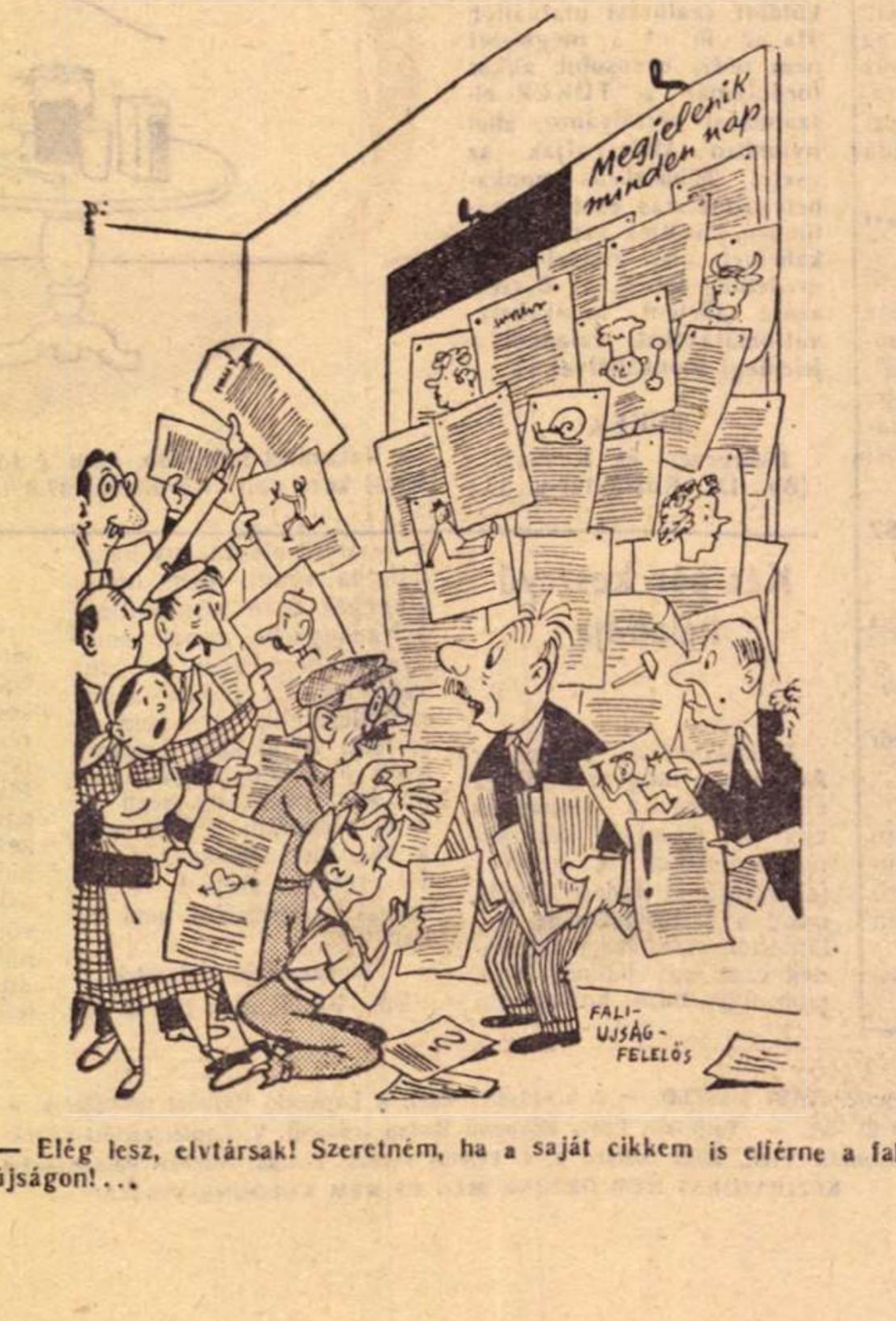

— Elég lesz, elvtársak! Szeretném, ha a saját cikkem is elférne a faliújságon! . . .

Földeák János:

„POZITIV" rímek

TALALKOZO

Elvtársnő! — esténként hiába várnál
szerelmes szívvel a királyi várnál;
ma tetszőbb, ha csókra szobában várnak . . .
Nem voltam én híve királyi várnak!

A TEHENESZ OROME

Dicsfény vonja szüntös fejem,
míg ezt a vén Riskát fejem;
no, mert tejet bőven adó
s nem fölözi már az adó!

A KERESKEDELMI MINISZTERIUM PANASZKONYVEBE

Már évek óta tart a hajtás:
(a fákon negyedik a hajtás)
de olyan négy falat,
hol kisfröccs s jó falat
ejteti le puritán állam,
még nem biztosított az Állam —

Kiskocsmát!! hol a hordók csapja
a szomjas embert be nem csapja;
olyan szerény ereszt,
honnan el nem ereszt
este, a rozsszalmával pörkölt
süldő húsából készített pörkölt . . .!

(Önzetlen javaslat:)
Diszitse azt rangos kitüntetés, érem,
ki kiskocsmát nyittat!
Hátha meg is érem . . .

Színház és sport

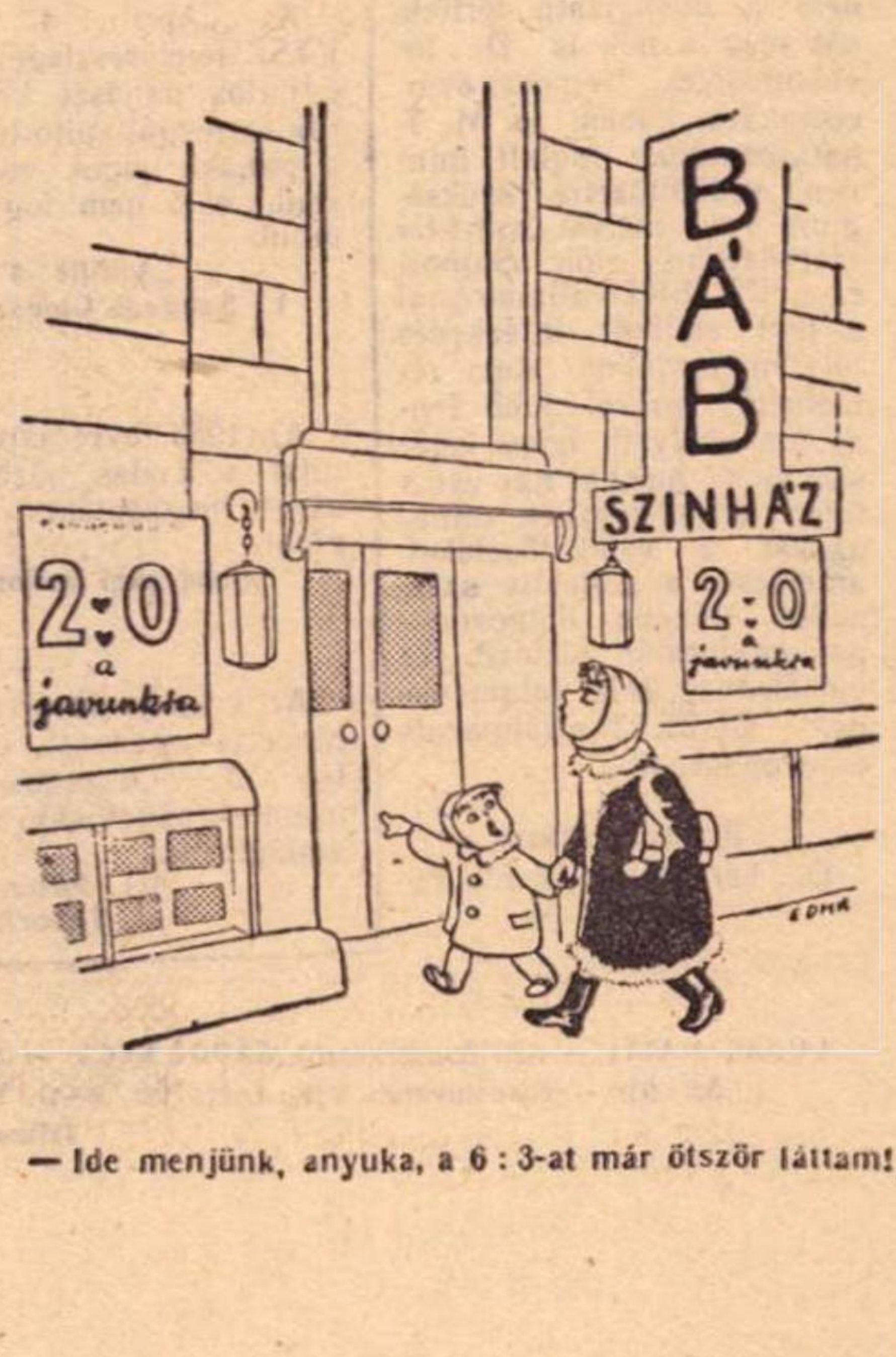

— Ide menjünk, anyuka, a 6 : 3-at már ötször láttam!

Le a bürokráciával!

Tégla helyett kötbér

A dolog úgy kezdődött, hogy az Árvíz- és Folyamszabályozási Hivatal 10.000 kisméretű téglát rendelt a békésmegyei Tanács békéscsabai téglagyárától. A megállapodás értelmében a megrendelt mennyiséget 1953. június 30-ig kellett a megrendelőnek átadni. Az

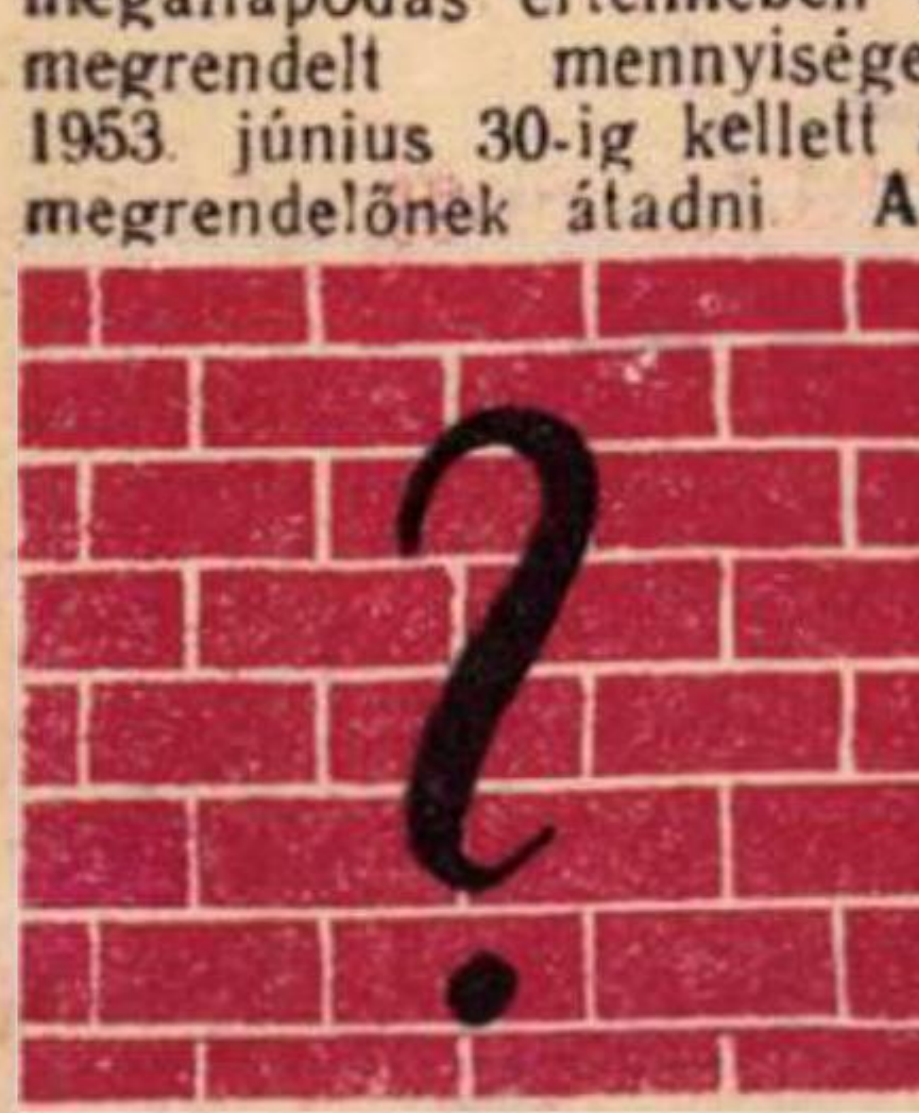

említett határidőig azonban készlethiány miatt a gyár csak 3200 darabot tudott szállítani.

Érthető volt ezekután a gyulai Vízügyi Igazgatóság (az Árvízvédelmi és Folyamszabályozási Hivatal jogutódja) csodálkozása, mikor kézhezkapta a téglagyár hivatalos felszólítását. Az ügydarab július 9-én látott napvilágot, s felhívta a megrendelő figyelmét arra, hogy mivel a téglát mind a mai napig nem vették át, késedelmi kötbért kell fizetniök.

Az Árvízvédelmi Hivatal rögtön válaszolt. Közölte, hogy a téglaátvétel azért nem történt meg, mert a téglagyárban ebben az időben egy darab tégla sem volt és amennyiben a megrendelt mennyiségű tégla rendelkezésére áll, úgy rögtön jelentkezik, hogy átvegye. A Hivatal egyidejűleg szintén kötbérigényt jelentett be. Ez valóban jogos volt!

1953. július 14-én a téglagyár udvarias levélben válaszolt. Elismerte, hogy ebben az időben valóban nem volt tégla a gyárban és így a kötbérigénnyel is jogtalanul hozakodott elő. Egyben közölte, hogy most már a szükséges téglamennyiség rendelkezésre áll. A megrendelő így 17 napos késéssel átvehette a még hiányzó 6800 téglát.

Elérkezett az 1953-as év vége. Egy szemfüles bürokrata a porosodó akták közül ismét előkotorta az ügyet. Így születhetett meg a téglagyár 1953. december 18-i átirata. Az átirat, az előbbivel ellentétben, nem volt udvarias. Tizenhét napos késésről írtak, de elfelejtették megemlíteni, hogy ez az ő hibájukból történt.

Az ügy tehát nem fejeződött be. A téglagyár köti magát a kötbérhez, — amely nem illeti meg. Úgy látszik, a téglagyár néhány téglával hozzá akar járulni a bürokrácia épületének megerősítéséhez.

Kurta József mb. igazgató,
Gyula

Javaslat

A Práter-utcai „Hangulat"-eszpresszóban egy szerény tábla tudtára adja a vendégeknek, hogy a ruhatári díj 50 fillér, este nyolc óra után pedig — amikor zene van — 1 forint.

Javasolom a „Hangulat" vezetőjének, hogy még a következő ruhatári díjakat léptesse életbe.

Kabát, kályha mellé akasztva	*1.50 Ft*
Kabát, kályha mellett, zenével	*2.— „*
Kabát, kályha mellett, akasztón	*2.50 „*
Kabát, fényezett akasztón	*3.— „*

Ha ezt megvalósítják, akkor valószínűleg jobb lesz a hangulat a „Hangulat"-ban.

Rohosy Soma,
II., Marcibányi-tér 9/a.

Mindenki a megfelelő helyén?

A komádi földművesszövetkezet vezetősége csaposnak osztott be egy dolgozót, aki most végezte el a Mezőgazdasági Technikumot.

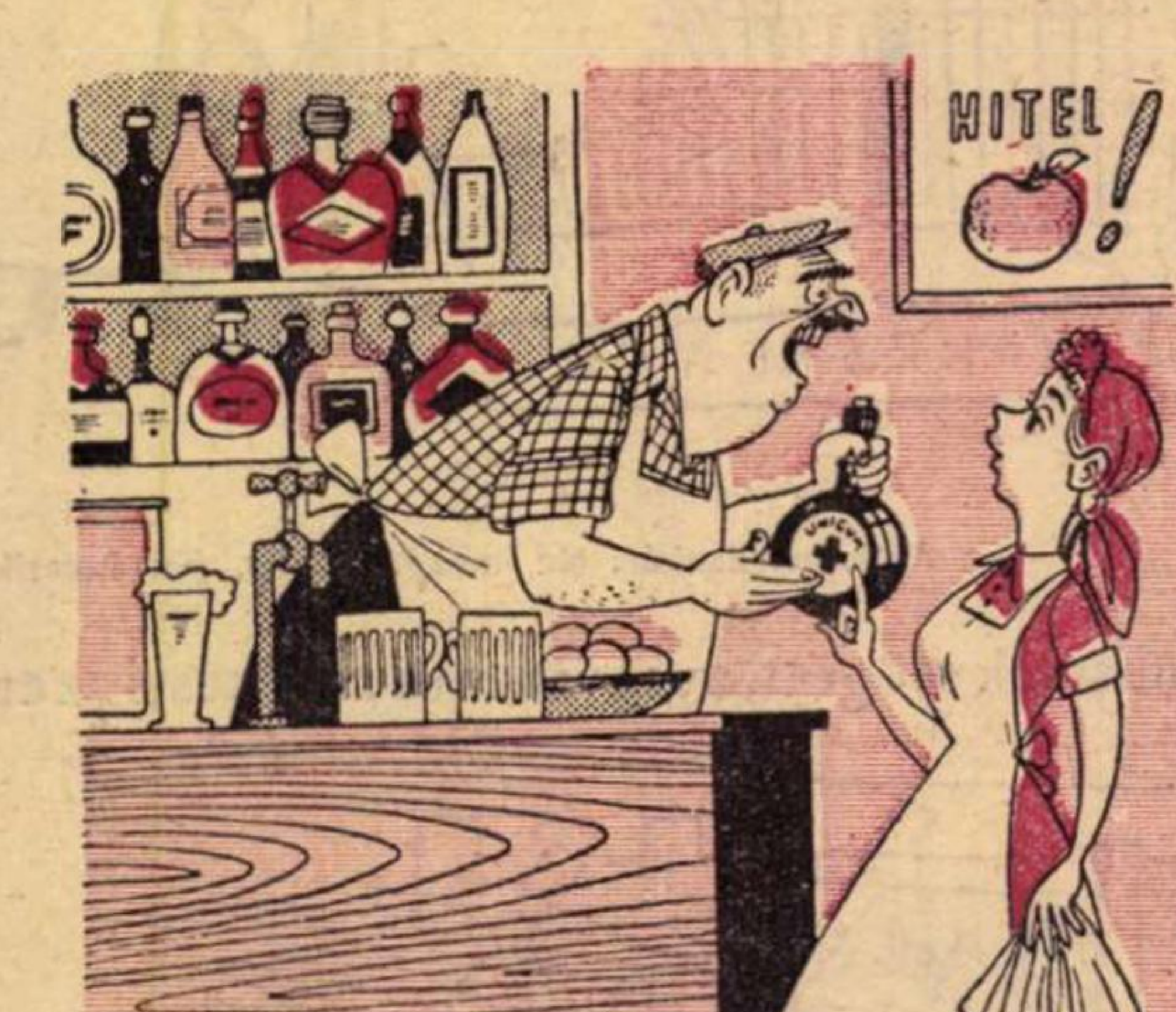

— Maga azt se tudja, hogy ebben az üvegben nem törkölyt, hanem rumot tartunk?
— Mit murizik velem, én technikumot végeztem, nem Unicumot.

Hol a 8.44 kg cukor?

Sziládi Györgyné olvasónk (Soponya) a m. év szeptemberében panaszoslevelet írt lapunknak, melyben sérelmezte, hogy az Ercsi Cukorgyártól nem tudja megkapni a cukorrépabeadással kapcsolatos, őt illető cukormennyiséget. A levelet elküldtük az Élelmiszeripari Minisztériumba.

A minisztérium 1953 október 23-án válaszolt a Ludas Matyinak. Közölte, hogy Sziládinénak 8.44 kg cukor jár, amelynek kiszolgáltatásáról a gyár intézkedett és a levélírónak természetben kiadta. A minisztérium beküldte szerkesztőségünknek az Ercsi Cukorgyár levelét is, amelynek befejező része így hangzik: „A fentiek szerint Sziládi Györgynénak 8,44 kg cukor jár, mely menyiség kiutalása iránt intézkedtünk."

Sziládi Györgyné Szilveszter napján újból levelet írt a Ludas Matyinak, amelyben azt panaszolja, hogy a cukrot még mindig nem kapta meg.

Az Ercsi Cukorgyár — mint levelükből kitűnik — 1953 október 13-án intézkedett, hogy Sziládiné megkapja a cukrot. Úgy látszik, a cukorgyár igazgatóságának intézkedését nagyon lassan hajtják végre, mert Sziládinéhoz 78 nap alatt sem ért oda a cukor.

„Folytatás a következő oldalon"

A kézi hordozható tűzoltókészülékek használatával kapcsolatban 60 oldalas füzet jelent meg. A Magyar Szabványügyi Hivatal adta ki. Száma: MNSZ 5601—50.

Ebben a füzetben érdekes újítást fedeztünk fel. Minden oldalon, alul a következő szöveg olvasható: „Folytatás a következő oldalon".

A füzet kiadói, úgylátszik, arra gondoltak: ha nem írják ki, hogy a folytatás a következő oldalon van, akkor az olvasó az előző oldalon keresi a folytatást.

Ötvenkilencszer közlik az olvasóval: „Folytatás a következő oldalon". Nem csoda, hogy a 61. oldalon, amikor a füzet végetér, mindenki hiányolja az alábbi szavakat: „Nincs tovább!"

Harsányi Ignác,
VII., Dózsa György-u. 38.

Elfujták a gázunkat

Körülbelül hat héttel ezelőtt a Gázművek bejelentette, hogy gázfújást végez házunkban. Ennek nagyon örültünk, mert azt hittük, hogy ettől a fújástól nagy mértékben javulni fog gázellátásunk. Sajnos azonban, olyan nagyokat fújtak a csövekbe, hogy a gáz még azóta sem jött vissza. Arra kérjük a Ludas Matyit, próbálja nekünk visszafújni azt a gázt, amit hat héttel ezelőtt elfújtak a Gázművek.

A Kőfaragó-utca 7. sz. ház
23 lakója nevében,
Rákoskerti Györgyné

Kopaszok előnyben!

A Budapesti Városi Tanács VB tervgazdasági főosztálya 19. sz. körlevelében értesíti vállalatunkat, hogy dolgozóink egészségvédelme érdekében milyen védőöltözeteket engedélyez. Ennek a körlevélnek a 2. pontja így hangzik: „Fehér svájcisapka utalható ki a fűtetlen boltok azon dolgozói számára, akiknél a vászonsapka gyér hajzatuk miatt a téli hideg ellen nem nyujt kellő védelmet s ezért ilyen címen a svájcisapkára igényt tartanak." Tekintettel arra, hogy január vége felé járunk és a fűtetlen boltokban tényleg nagyon hideg van, mi sem természetesebb, hogy vállalatunknak nemcsak a gyérhajzatú férfiai tartanak igényt a svájcisapkára, hanem a dúshajzatú férfiak, sőt még a nők is. De továbbmegyek. Nemcsak svájcisapkára, hanem az M. T. határozatában foglalt minden védőöltözetre szükségünk van, melyet kollektív szerződésünk előír. Sajnos, ez a KÖZÉRT-vállalatoknál a fent említett intézkedés folytán egyhamar nem remélhető. Sokkal jobb lenne, ha ahelyett, hogy keresik, kinek mennyi haj van a fején, engedélyeznék mindazokat a védőöltözeteket, amelyeket a kollektív szerződés minden dolgozónknak egyformán biztosít. Ne várják meg, míg valamennyi KÖZÉRT-alkalmazott megkopaszodik!

Rusznák Mária,
IX., ker. KÖZÉRT Élelmiszerért. V.

Ludas Matyi elintézte

A „Pikkelnek az asztalomra" című szatirikus cikkel kapcsolatban közöljük, hogy felettes szerveinknek javasoltuk a ruhatári díjak eltörlését. Amíg ebben az ügyben döntés történik, az eszpresszók dolgozói propagandamunkával igyekeznek a székeket szabaddá tenni.

Bp. Vendéglátóipari Tröszt

Az „Április 4" Cipész KTSZ fejelőrészlegével kapcsolatos panaszt kivizsgáltuk és megállapítottuk, hogy a panasz jogos volt. Hasonló eset nem fog előfordulni.

„Április 4"
I., Szegedi Cipész KTSZ

Az 1953. évre járó őrlési díjat a Ludas közbenjárására megkaptam. Köszönöm!

Baracskai Lajos, Győr

Az örkényi mozival kapcsolatos panaszt orvosolták. Az Országos Moziüzemi Igazgatóság a mozit átalakította.

Ifj. Péter János,
Táborfalva

A TÜKER hozzászól

A Ludas Matyi több olyan TÜKER-panaszt továbbított hozzánk, amelyekből megállapították, hogy a panaszos — mielőtt levelet írt — nem beszélt a vállalat tüzelőmegbizottjával. Helyes lenne, ha a panasztevők minden esetben megnéznék a munkáltatóhoz küldött szállítási utalványt. Ha az ügyet a megbizott nem tudja orvosolni, akkor forduljanak a TÜKER elszámolási osztályához, ahol nyomban kivizsgálják az esetet. Többszörös munkahelyváltoztatás esetén levelükben közöljék azt a munkahelyet, ahol rendelésüket eredetileg tették, az összes, azóta történt munkahelyváltoztatásokat, valamint a jelenlegi munkahelyet is.

TÜKER
Debreczeni és Kovács,
(Bp., IX., Közraktár-u. 32.)

Pontos mérés

Hevés lázmérőt árulnak Budapesten. Ha az Ofotérthoz lázmérő érkezik, még aznap elfogy.

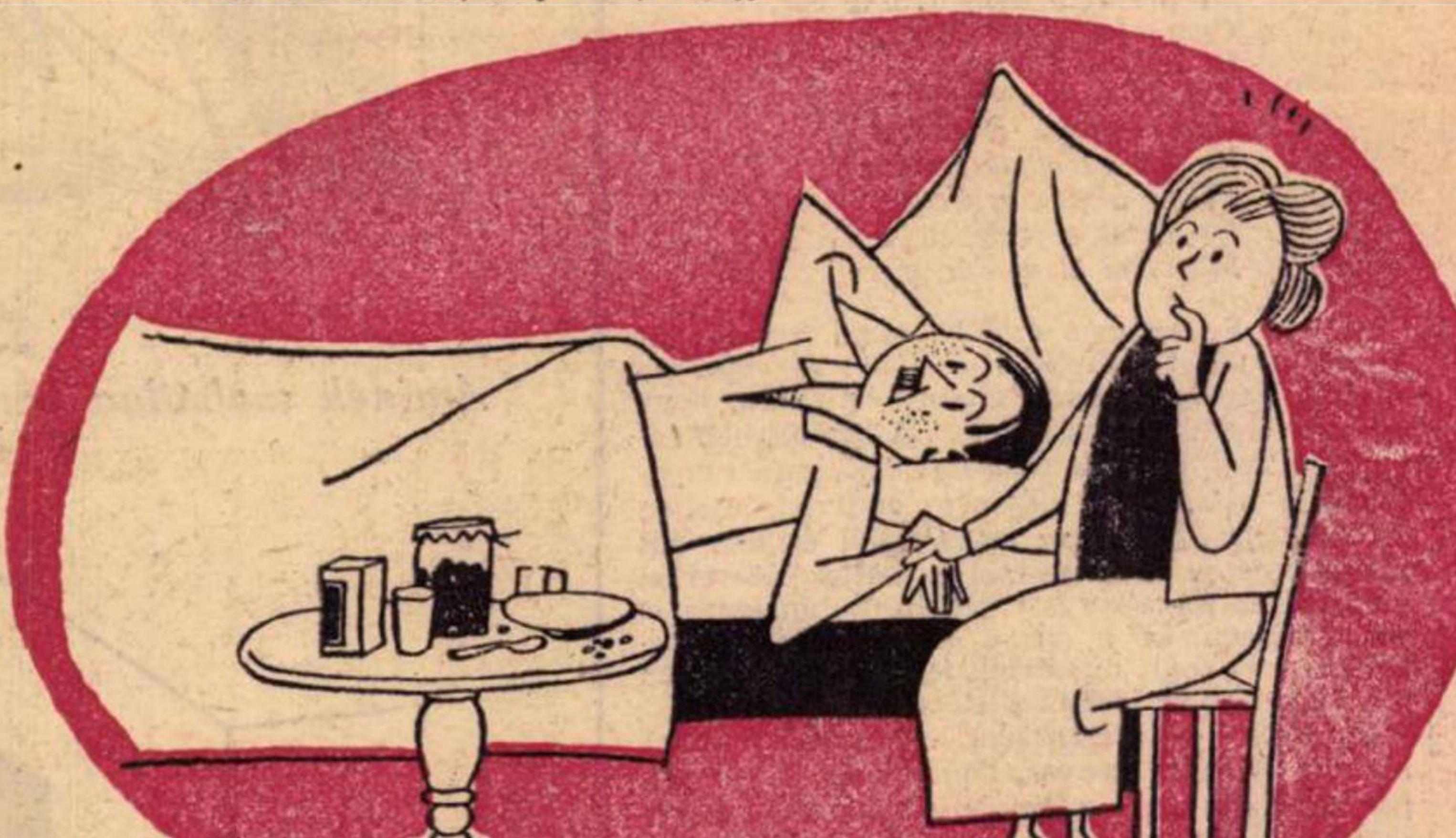

— Valamivel hidegebb, mint a Julis néni keze, de melegebb, mint amilyen a multkor Ernő bácsi keze volt. Körülbelül 37.8 lehet a láz . . .

Két pár kesztyű kalandja

I.

A Rákóczi-úti Napsugár Áruházban még az ünnepek előtt vettem a férjemnek egy pár kesztyűt karácsonyi ajándékul. A kesztyű felavatásánál kiderült, hogy mind a kettő balkezes. Tekintettel arra, hogy férjemnek csak egy balkeze van, nem úgy, mint annak, aki a kesztyűt eladta, így használatba venni nem tudta. Ünnepek után visszavittem a Napsugárba, annak reményében, hogy ilyen nyilvánvaló tévedés esetén azonnal kicserélik. De nem ez történt. A blokkot ugyanis azon a címen, hogy ajándék-kesztyűnek ne nézd az árát, eldobtam. És ez volt a baj, mert az áruház üzletvezetője szerint blokk nélkül csereberélni nem lehet.

Badacsonyi Gáborné,
Bp., VI., Paulay-Ede-u. 43.

II.

Január 9-én a Szervita-téri Gyermekruha Mintaboltban vettem egy pár kesztyűt 12 éves kisfiam részére. A kesztyűt mindjárt fel is húzta a gyerek. Mire hazaértünk, meglepődve vettem észre, hogy a kesztyű foszladozni kezd, különösen az ujjvégződéseknél. Másnap vasárnap volt. Még egyízben használta a gyerek a kesztyűt, amitől aztán kesztyűroncs lett belőle. Kedden visszavittem a „Minta"-boltba, ahol az üzletvezető a reklamációt jogosnak vélte, de kicserélni nem tudta, mondván, hogy a kesztyűt a győri gyárba kell elküldenie kicserélés végett. Így a fiam kesztyűje most Győrbe utazik és vissza, e mellett ki tudja, meddig húzódik az elintézés. Nem volna egyszerűbb, ha a jogos panaszokat a helyszínen orvosolnák?

Somló Ferenc,
Bp., VIII., József-körút 52/56.

LUDAS MATYI — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin krt. 9—11. Telefon 222-271. 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin krt. 9—11. Telefon 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Szikra Lapnyomda VIII., Rökk Szilárd u. 6. Felelős vezető: Kulcsár Mihály. Példányszám: 300.000
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!